அருள் உரை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

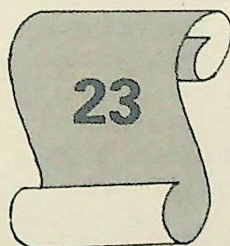

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1993

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

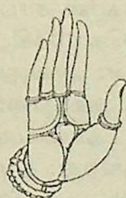
விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வேதம்

காரிய சக்தியும் காப்பு சக்தியும்

காரிய சக்தியை நம்மிடமும், ரக்ஷண சக்தியை தேவர்களிடமும் பகவான் கொடுத்திருக்கிறார். லோகத்திலும் இப்படியே இரண்டு பிரிவுகள் இருக்கின்றன.

வயல், ஃபாக்டரி இவை காரியம் பண்ணும் இடம். போலீஸ், கோர்ட், மற்ற ஆபீஸ்கள் எல்லாமே ஒருவிதத்தில் ரக்ஷணை (காப்பு) தருகிற இடங்கள்தான். வயலிலும் ஃபாக்டரியிலும் காரியம் பண்ணி உண்டாக்கினது வீட்டுக்கு நியாயமாக வந்து சேரும்படிச் செய்வதற்குத்தான் ஆபீஸ்கள் இருக்கின்றன. ஆபீஸில் பதார்த்தங்கள் (ப்ரட்யூஸ்) இல்லை; சாகுபடியில்லை. மெஷின் சத்தமும், மாட்டுச் சாணியும், புழுதியும் இல்லை. நகத்தில் அழுக்குப் படாமல் பங்களா, ஃபான், நாற்காலி என்று சௌகரியங்கள் ஆபீஸில் இருக்கின்றன. உடம்பால் உழைக்க வேண்டியதில்லை. எல்லாம் பேனா வேலைதான். தேவலோகம் இப்படித்தான் இருக்கிறது. அது ஸர்வ லோகங்களுக்கும் ரக்ஷணைக்கான ஆபீஸ். ஆபீஸ்காரர்கள் உழவு செய்யவில்லை, மிஷினைப் பிடித்துச் சுற்றவில்லை என்று நாம் குற்றம் சொல்வோமா? அவர்கள் இதைச் செய்ய ஆரம்பித்தால், நம் ரக்ஷணை போய்விடுமே! தேவர்கள் இப்படி அதிகாரிகளாக இருக்கிறவர்கள்.

பூலோகம்தான் வயல், ஃபாக்டரி. ஒரே சேறும் சகதியும்; இல்லாவிட்டால் கடாமுடா என்று சத்தம்! எண்ணெய்ப் பிசுக்கு, தூசி, தும்பு எல்லாம்! உடம்பு வருந்த உழைத்துக் கொட்ட வேண்டும். இப்படித்தான் நாம் எல்லோரும் கர்மானுஷ்டானம் பண்ண வேண்டும். ஹோமப்புகை, பசி, பட்டினி,

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

எல்லாவற்றோடும் வேர்த்துக் கொட்டிக் கொண்டு பண்ண வேண்டும்.

இதனால் தேவர்கள் உசத்தி, நாம் தாழ்த்தி என்று பகவான் நினைக்கவில்லை. ஆபீஸில் ஜோராக உட்கார்ந்திருப்பவனுக்கு இந்த விவசாயியும், (ஃபாக்டரி) தொழிலாளியும்தான் சாப்பாடும், மற்ற ஸாமான்களும் உற்பத்தி பண்ணிக் கொடுக்கிறார்கள். இவர்கள் இல்லாவிடில் அவன் பட்டினிதான்; அவனுக்கு ஒரு ஸாமானும் கிடைக்காது. அதே மாதிரி, அவனுடைய ரக்ஷணையால்தான் இவன் உழவு பண்ணின தானியமும், உற்பத்தி பண்ணிய சரக்கும் இவன் வீட்டுக்கு வருகிறது; ஸமூகத்திலும் எல்லாருக்கும் அவை கிடைக்கின்றன. ஆபீஸில் உட்கார்ந்திருக்கிற என்ஜினியர்தான் வயலுக்கான கால்வாய் வெட்ட உத்தரவு போடுகிறார். விவசாய அதிகாரி பூச்சி மருந்து கொடுக்கிறார். ஒரு ஃபாக்டரி என்றால், லைசென்ஸ் தருவதிலிருந்து, அதற்கான மூலச்சரக்குகளை வரவழைப்பது முதலான எல்லாம் ஆபீஸ் அனுமதியால்தான் நடக்கிறது. அப்புறம் சர்க்காரும், போலீஸூம், கோர்ட்டும்தான் இவை நியாயமாக எல்லாருக்கும் விநியோகமாகும்படிச் சகாயம் பண்ணுகின்றன. (நடைமுறையில் எப்படியிருந்தாலும், ராஜாங்கம் என்பது இதற்காக இருப்பதாகத்தான் பேர்.) இப்படி ஒருத்தரை ஒருத்தர் நம்பி, இவனால் அவனுக்கு ஸூகம், அவனால் இவனுக்கு ஸூகம் என்றிருக்கிறது.

இதனாலெல்லாந்தான் 'பரஸ்பரம் பாவயந்த:' என்றார். ஆனாலும், தேவர்கள் நம்மை எதிர்பார்ப்பவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் நம்மைவிட உயர்ந்த உயிரினம் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. அவர்களிடம் மரியாதையுடன் இருக்க வேண்டும்.

பிற மதங்கள் எல்லாம், ஒரே ஸ்வாமியைத்தான் நேராக வழிபடும். ஒரே கடவுளிடத்தில் நேராகப் பிரார்த்தனை செய்யும். பல தேவசக்திகளைப் ப்ரீதி செய்கிற யாக யக்ஞங்கள் மற்ற மதங்களில் இல்லை.

நம்முடைய மதத்தில் சன்னியாசிகள்தாம் சாக்ஷாத் பரமாத்மாவையே நேராக வழிபடலாம். மற்றவர்கள் தேவதை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

களைப் பிரீதி பண்ணி, தெய்வங்களுடைய அனுக்கிரகத்தினால்' நன்மை அடைய வேண்டும். தேவதைகளைப் பிரீதி பண்ணத் தான் பல ஹோமங்கள் யக்ஞங்கள் எல்லாம் பண்ணுகிறோம்.

ஒரு பெரிய ராஜா இருந்தால், எல்லாரும் ராஜாவிடமே நேரில் போக முடியுமா? அந்த ராஜாவின் பரிபாலனத்திற்கு உட்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்களிடம் குடிமக்கள் நெருங்கித் தங்க ளுக்கு வேண்டிய அனுகூலங்களைப் பெறுகிறார்கள். உத்தியோ கஸ்தர் தாங்களாகச் செய்வதில்லை; அரசன் உத்தரவுப்படித் தான் ஜனங்களுக்கு அனுகூலம் செய்கிறார்கள். ஆனாலும் 'அரசன்தானே செய்கிறான்?' என்று அரசனிடத்தில் குடிமக்கள் நேராகப் போக முடியாது.

அப்படித்தான் நம் மதத்தில் சில வழக்கங்கள் இருக்கின்றன. பரமேச்வரன் மகாசக்ரவர்த்தி. ஸகல ஜனங்களும் குடிமக்கள். வருணன், அக்கினி, வாயு போன்ற பல தேவதைகள் சக்ரவர்த்தியின் உத்தியோகஸ்தர்கள். இவர்கள் மூலமாக நாம் பல நன்மைகளை அடைய வேண்டும். அதற்காகவே, தேவர் களுக்குச் சக்தி அளிக்க யாகம் பண்ணுகிறோம். அக்னி முகமாக நாம் கொடுக்கிற ஹவிஸ்கள் தேவர்களுக்குச் சேர்ந்து ஆஹார மாகின்றன: 'அக்நிமுகா தேவா:'.

'நம்முடையது அன்று' என்று நாம் கொடுக்கிற பொருள் கள் தேவதைகளுக்குப் போய்ச் சேருகின்றன. அக்கினியில் போடுவதுதான் நம்முடையது இல்லை என்று போகும். போடும்போது 'ந மம' என்று சொல்லிப் போடுகிறோம். 'ந மம' என்றால், என்னுடையது அல்ல என்று அர்த்தம். தேவர்களுக்கு ஆகாரம் போய்ச் சேருகிற வழிதான் அக்னி.

இப்படியே நாம் எந்த வம்சத்தில் பிறந்தோமோ அந்த வம்சத்திலுள்ள பித்ருக்களைப் பிரீதி செய்யப் பல காரியங் களைச் செய்கிறோம். இதற்கும் வேதத்தில் வழி சொல்லியிருக் கிறது.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தேவகாரியமும் பித்ருகாரியமும்

தெய்வ காரியங்களுக்குப் பக்தி வேண்டும். பித்ரு காரியங்களுக்குச் சிரத்தை வேண்டும். பக்தியோடு செய்வது யக்ஞம். சிரத்தையோடு செய்வது சிராத்தம். தெய்வ காரியங்களைப் பண்ணும்போது சிகையை நன்றாக முடிந்து கொண்டு, யக்ஞோபவீதம் (பூணூல்) இடது தோளில் இருக்கும்படியாகப் பக்தியோடு செய்ய வேண்டும். பித்ரு காரியங்களைச் செய்யும் போது சிகையை முடியாமல், யக்ஞோபவீதம் வலது தோளில் இருக்கும்படியாக, சிரத்தையோடு செய்ய வேண்டும்.

இதற்காகத்தான் சிகை, யக்ஞோபவீதம் இரண்டும் இருக்கின்றன. சன்னியாசிகளுக்கு இவை இரண்டும் இல்லை. பித்ரு காரியத்தையும், பல தேவதைகளின் உபாஸனையையும் விட்டு விட்டு, நேரே பரமாத்ம உபாஸனையை எந்தவிதமான லௌகிக அபேக்ஷயும் இன்றிச் செய்பவர்கள் அவர்கள். நேராகவே கடவுளிடம் போகிற பிற மதஸ்தர்களுக்கும் சிகை, யக்ஞோபவீதம் இல்லை.

ஏன் இப்படித் தேவர்களுக்கு இடது தோளில் பூணூலோடும், பித்ருக்களுக்கு வலது தோளில் பூணூலோடும் காரியம் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்?

கிழக்கு முகமாக இருந்து கொண்டே காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். வடக்கு தேவர்களிடம் போகிற திசை, உத்தராயணம் என்பது அதுதான். உத்தரம் என்றால் வடக்கு, தெற்கு தான் பித்ருக்கள் இருக்கும் பக்கம். 'தென்புலத்தார்' என்று திருவள்ளுவர்கூடச் சொல்கிறாரல்லவா? தக்ஷிணம் என்றால் தெற்கு. தக்ஷிணாயனம் என்பது பித்ரு லோக மார்க்கம். 'உத்தராயணம்' என்பதில் மூன்று சுழி 'ண' போட்டும், 'தக்ஷிணாயனம்' என்னும்போது இரண்டு சுழி 'ன' போட்டும் சொல்ல வேண்டும். 'அயனம்' என்றால் மார்க்கம், வழி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

என்றும் அர்த்தம். 'உத்தர' என்பதில் வருகிற 'ர' காரத்தினால் 'ன' என்பது 'ண'வாக மாறிவிடும். இது வியாகரண விதி. தற்காலத்தில் மனம் போனபடிப் பத்திரிகைகளில் எழுதுவதால் இதைச் சொல்ல நேர்ந்தது...

உத்தராயண தேவ மார்க்கத்தையும், தக்ஷிணாயன பித்ரு மார்க்கத்தையும் பற்றிப் பகவான் கீதையில் சொல்லியிருக் கிறார்.

நாம் கிழக்கு முகமாக இருந்து கொண்டு பித்ரு காரியம் பண்ணும்போது, எந்தத் தோள் தெற்குப் பக்கமாக இருக் கிறது? வலது தோள்தான். அதனால்தான் பித்ரு காரியத்தில் யக்ஞோபவீதம் அந்தத் தோளின்மேல் இருக்கும்படியாகப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது.

'பிரதக்ஷிணம் பண்ணுவது' என்கிறோமே, இதற்குக்கூட தக்ஷிண (தெற்கு) திசையை நோக்கிப் போவது என்றுதான் அர்த்தம். முக்காலே மூன்றுவாசிக் கோயில்களில் ராஜகோபுரம் கிழக்குப் பார்க்கத்தான் இருக்கும். அதற்குள் நுழைந்து நாம் பிரதக்ஷிணம் ஆரம்பிக்கும்போது, முதலில் தெற்குப் பார்க்கத் தான் போவோம்.

இதே மாதிரி, நாம் கிழக்கு முகமாக இருந்து கொண்டு தேவகாரியம் பண்ணும்போது, தேவர்களின் திசையான வடக்கு திசையைப் பார்க்க இருப்பது நம்முடைய இடது தோள்தான். அதனால்தான், தேவ காரியங்களில் பூணூல் இடது தோள்மேல் இருக்க வேண்டும் என்பது.

தேவ காரியம், பித்ரு காரியம் இரண்டும் செய்யாத மற்ற வேளைகளில், அதாவது உத்யோக வேளை முதலானதுகளின் போது, பூணூலை ஒரு தோளின் மேலேயும் இல்லாமல் கழுத்தி லிருந்தே மாலைமாதிரித் தொங்கவிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். இதை யாரும் அனுஸரிக்கக் காணோம். பித்ரு காரியம் தவிர மற்ற எல்லா ஸமயங்களிலும் இடது தோள் மேலேயே யக்ஞோபவீதத்தைப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

தேவ காரியத்தின்போது இடது தோளுக்கு மேல் பூணூல் இருப்பதற்கு 'யஜ்ஞோபவீதம்' என்றும், பித்ரு காரியத்தின்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

போது வலது தோளுக்கு மேல் இருப்பதற்கு 'ப்ராசீனாவீதம்' என்றும், மனுஷ்யர்களுக்கான லோக காரியங்கள் செய்யும் மற்ற எல்லா ஸமயத்திலும் மாலை மாதிரித் தொங்குவதற்கு 'நிவீதம்' என்றும் பெயர். பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் ஒரு ஞானி இந்த எல்லாத் தினுஸுக் கர்மாக்களையும் விட்டு விட்டுப் பிச்சைக்கார ஸன்னியாஸியாகப் புறப்படுவதைப் பற்றி வருகிறது. (III.5.1). அதற்கு ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணும் போது, தேவ-பித்ரு-மனுஷ்ய கர்மாக்களை பண்ணு வதற்காகவே க்ருஹஸ்தனுக்குப் பூணூல் இருக்கிறதென்றும், எனவே, இந்தக் கர்மாக்களை விட்டுவிட்ட ஸன்னியாஸிக்குப் பூணூல் கிடையாதென்றும் ச்ருதி வாக்யங்களைக் காட்டி ஸ்தாபிக்கிறார். அந்த அலசலில், நிவீதம் மனுஷ்யாணாம் - 'மனுஷ்யர்களுக்கான காரியத்தின்போது (பூணூலை) மாலை யாக(ப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்)' என்று ச்ருதி ப்ரமாணமே இருப்பதாகக் காட்டியிருக்கிறார். ஆனாலும் நடைமுறையில் பஹுகாலமாகவே அந்த வழக்கம் எடுபட்டுப் போயிருக்கிறது.

வேதத்தின் தாத்பரியம்

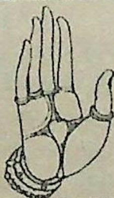
நம் மதத்தில் மட்டும் ஏன் யக்ஞம் இருக்கிறது என்று ஆலோசிக்கிற போது, இவ்வுலகில் மனிதர்களாகிய நம்முடைய ஜீவன ரீதியைக் கவனிப்போம். ஓர் ஊரில் ஒரு ஸாமான் அதிக மாக விளைந்தால், அதை அந்த ஸாமான் விளையாத ஊருக்கு அனுப்பி, நம் ஊரில் விளையாததும் அந்த ஊரில் விளைவது மான மற்றொரு ஸாமானை வாங்கிக் கொள்கிறோம். தச்சன், கொல்லன் முதலியவர்கள் நமக்காகச் சில காரியங்களைச் செய் கிறார்கள்; நாம் அவர்களுடைய காலக்ஷேபத்திற்கு வேண்டிய வற்றைக் கொடுக்கிறோம். பசுக்களுக்குப் புல் போடுகிறோம்; அவை நமக்குப் பால் கொடுக்கின்றன. நாம் ராஜாங்கத்தி னருக்கு வரி கொடுக்கிறோம். அவர்கள் நமக்குத் தீங்கு வராமல்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

காவல் கட்டுச் செய்கிறார்கள். இப்படி உலகம் முழுவதுமே பரிவர்த்தனை க்ரமத்தில் (Exchange) நடந்து வருகிறது. இப்ப டியே நாம் லோகாந்தரங்களுடன் சில பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இஞ்ஜினீயர் முதலியவர்கள், பெய்த மழை நீரை ஒழுங்காகப் பிரித்து ஆறு முதலியவற்றில் பாயும் படி விடுவார்களே யொழிய, மழை பெய்யும்படிச் செய்ய அவர்களால் முடியாது. மழை பெய்ய வேண்டுமானால், நாம் சில ஸாமான்களைத் தேவலோகத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். இந்தப் பரஸ்பர பரிவர்த்தனையே கீதையில் சொல்லியிருக் கிறது.

தேவான் பாவயதாநேந தே தேவா பாவயந்து வ:।
பரஸ்பரம் பாவயந்த ச்ரேய: பரம் அவாப்ஸ்யத॥

இதன் அர்த்தம்: 'யாகத்தைக் கொண்டு நீங்கள் தேவர் களைத் திருப்தி செய்து வையுங்கள். அந்தத் தேவர்கள் மழை முதலியவற்றால் உங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யட்டும்; இப்ப டியே நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொண்டு, மேலான க்ஷேமத்தை அடையுங்கள்!'

ஜீவஹிம்ஸை செய்யலாமா?

யாகம் என்பது மந்த்ரம், தேவதை, ஹவிஸ் என்ற மூன்று ஸ்வரூபமாக உள்ளது. அவற்றுள் மந்த்ரம் என்பது வாயால் சொல்லப்பட வேண்டும். தேவதையை மனஸால் தியானம் செய்ய வேண்டும். ஹோமம் செய்வதற்கு முக்கியமாக வேண் டிய திரவியமே ஹவிஸ். அது காரியத்தில் ஆஹுதியாக அக்னி யில் செலுத்தப்பட வேண்டியது. இவ்வாறு மனோ-வாக்-காயம் என்ற மூன்றும் ஒருமுகப்படுத்தப் பெறுகின்றன.

ஹவிஸ்ஸில் நெய் முக்கியம். வெறும் நெய்யே ஹோமம் செய்தாலும், அதை நெய்யால் சுத்தி செய்தே ஆஹுதி பண்ண வேண்டும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பல யாகங்களில் ஆஹுதியாகப் பிராணிகளின் வகையைக் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறது.

யக்ஞம் பண்ணுவது பாபமா? புண்ணியமா? மிச்ரமா (இரண்டும் கலந்ததா)? மத்வாசாரியார், 'பசுவைக் கொன்று யாகம் பண்ணக்கூடாது; மாவால் பசுவின் வகையைப் போலப் பண்ணி ஆஹுதி பண்ண வேண்டும்' என்று கருணையால் ஏற்பாடு பண்ணினார். (பசு என்றால் மாடு என்று அர்த்தமில்லை; எந்தப் பிராணிக்கும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பசு என்றே பெயர்.)

வியாஸர் 'பிரம்ம ஸூத்திரம்' செய்தார். அதில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வேதத்தின் ஞானகாண்டத்திலுள்ள உபநிஷத் சொல்வதன் தாத்பரியத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். யக்ஞப் பிரயோகம் வேதத்தின் கர்மகாண்டமான பூர்வ மீமாஸையில் இருக்கிறது. அதனுடைய பிரயோஜனம் வேதத்தின் ஞானகாண்டமான உத்தர மீமாம்ஸையில் இருக்கிறது. அதாவது யாகம் என்ற கர்மா செய்வதால் ஏற்படும் சித்த சுத்தியே ஒருவனை ஞானமார்க்கத்தில் சேர்க்கிறது.

அசுத்தமிதி சேந்த சப்தாத் என்று அந்தப் பிரம்ம ஸூத்ரம் சொல்கிறது. ஆத்ம ஞான அங்கமாக ஸாக்ஷாத் வேதமே விதித்தது யக்ஞம். இது அசுத்தமான கர்மாவாக எப்படி ஆகும்? அசுத்தம் என்று நாம் தீர்மானம் பண்ணுவதும், நல்லது – கெடுதல் என்று தீர்மானம் பண்ணுவதும், எதனாலே? சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு நாம் செய்கிறோம். வேதந்தான் பெரிய சாஸ்திரம்; வேதந்தான் பெரிய பிரமாணம். 'யக்ஞம், 'சப்தம்' எனப்படும் வேத ப்ரமாணத்திலேயே ஏற்பட்டதாதலால் பாபம் இல்லை', என்று வியாஸர் பிரம்ம ஸூத்ரத்தில் சொல்கிறார். சுத்தம் – அசுத்தம் ஆகியவை வேதம் என்ற சப்தப் பிரமாணத்தால் அறியப்படுகின்றன. 'கள் குடிக்காதே!' என்று வேதம் சொன்னால், அது அசுத்தம் என்று தெரிகிறது. வேத அபிப்பிராயம் யக்ஞம் அசுத்தம் என்பதாக இருந்தால் வியாஸர் அதை அங்கமாகச் சொல்ல மாட்டார். மத்வாசாரியர் சொல்கிறபடி மாவினால் பசு பண்ணினாலும், அதில் பிராணப் பிரதிஷ்டை பண்ணுகிறோம். மந்திர பூர்வமாகப் பிராணப் பிரதிஷ்டை பண்ணிவிட்டால், அதுவும் உயிருள்ள

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பிராணிக்கு ஸமம்தானே? எனவே, அப்பொழுதும் அதற்கு ஹிம்ஸை உண்டாகிறது என்றுதானே ஆகும்?

அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று.

என்று திருக்குறளில் ஒரு செய்யுள் இருக்கிறது. ஹவிஸை அக்னி யில் ஆஹுதி பண்ணி ஆயிரம் யக்ஞம் பண்ணுவதைக் காட்டி லும், ஒரு பிராணியையும் வதைத்து உண்ணாமல் இருக்கிறது நல்லதென்பது இதன் அர்த்தம். இப்படிச் சொன்னதால், திருவள்ளுவர் யக்ஞத்தை நிந்திக்கிறார் என்று அர்த்தமாகாது.

தர்மத்துக்காகச் செய்ய வேண்டியது, எப்படியிருந்தாலும் பண்ண வேண்டும்; ஹிம்ஸையென்றும் பார்க்கக் கூடாது. யுத்தத்தில் சத்ருவதம் பண்ணுவதை ஸகல ராஜ நீதிப் புஸ்தகங் களும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையா? கொலைகாரனுக்குத் தூக்குத் தண்டனையை சட்டப் புஸ்தகமே விதிக்கிறதல்லவா? அப்படி, லோகத்தில் பல பேருக்குப் பெரிய க்ஷேமத்தைத் தேவர்க்ள் செய்ய வேண்டுமென்ற உசந்த நோக்கத்தில் அவர் களுக்குப் பசு ஹோமம் பண்ணுவதிலும் தப்பேயில்லை.

ஆயிரம் யக்ஞத்தைக் காட்டிலும், ஒரு பிராணியை ஹிம்ஸை பண்ணாமல் இருப்பது நல்லது என்பதால் யாகத் தைத் திருவள்ளுவர் நிந்தித்திருக்கிறார் என்று சொல்லுகிறார் கள். மற்ற யக்ஞங்கள் ஆயிரத்தைவிட, ஒரு அச்வமேத யாகம் செய்வது உயர்ந்தது என்று மனுவே ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக் கிறார். ஆயிரம் அச்வமேதத்தைவிட ஒரு ஸத்யம் உயர்ந்தது என்றும் மனு சொல்கிறார். ஒன்றைவிட ஒன்று உசத்தி என்றால், எல்லாமே உசத்திதான்! யக்ஞம் பாபமாக இருந் தால், ஆயிரம் பாபத்தைக் காட்டிலும் ஒரு புண்ணியம் உத்கிருஷ்டமானது (உயர்வானது) என்று சொல்லுவார்களா? 100 ஏகாதசி உபவாஸத்தைவிட ஒரு சிவராத்ரி உபவாஸம் உத்கிருஷ்டமானது என்று சொல்லலாம். 100 கசாப்புக் கடைகள் வைப்பதைக் காட்டிலும், ஒரு சிவராத்ரி உபவாஸம் உத்கிருஷ்டம் என்று சொல்லுவார்களா? புண்ணிய கர்மாக் களுள்தான் இதைவிட இது உத்கிருஷ்டமானது என்று சொல் வார்கள்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் முடிவில், அஹிம்ஸையைச் சிறப்பிக்கும்போதுகூட, **அன்யத்ர தீர்த்தேப்ய** என்று விதி விலக்குச் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது, வேதத்தில் சொல்லப் பட்ட கர்மாக்களைத் தவிர, மற்ற இடங்களில் அஹிம்ஸையை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று அர்த்தம்.

யக்ஞம், யுத்தம், நீதிப்படித் தண்டனை தருவது முதலிய இடங்களில் ஹிம்ஸை என்று நினைக்கக் கூடாது.

யக்ஞத்தைவிட அஹிம்ஸை சிரேஷ்டமென்றால், 'யக்ஞமும் சிரேஷ்டந்தான்; அதைவிட அஹிம்ஸை சிரேஷ்டம்' என்றுதான் அர்த்தமாகும். ஆயிரம் யக்ஞங்கள் மிகவும் உயர்வானவை; அவற்றிலும் அஹிம்ஸை உயர்வானது என்ற அர்த்தத்தில்தான் அந்தக் குறள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் இந்தக் குறள் துறவற இயலில் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. 'கிருஹஸ்தன் ஆயிரம் யக்ஞங்களைச் செய்வதைக் காட்டிலும், ஸன்னியாஸி ஒரு பிராணிக்கும் ஹிம்ஸை செய்யாமலிருப்பது நல்லது' என்ற அபிப்பிராயத்தில் இந்தக் குறளைச் சொல்லியிருக்கிறார். சாஸ்திரப்படியும் துறவிக்கு யக்ஞம் செய்யும் அதிகாரம் கிடையாது; அவனுக்கே பூர்ண அஹிம்ஸை விதித்திருக்கிறது.

யாகங்களில் பலவிதம் உண்டு. அதைப்பற்றியும் பின்னால் வேதாங்கங்களில் ஒன்றான 'கல்ப'த்தைப் பற்றியும், கிருஹஸ் தாச்ரமம் பற்றிச் சொல்லும்போது சொல்கிறேன். இங்கே சொல்ல வந்தது, எல்லா யாகத்திலும் பசுபலி செய்யப்பட வில்லை என்பதே. ஆஜ்யம் என்று நெய்யை மட்டும் ஹோமம் செய்வது, ஹவிஷ்யான்னத்தை (நெய்ச் சாதத்தை) ஹோமம் செய்வது, 'சரு' என்ற நன்றாகப் பக்குவமான (cooked) தானி யத்தை ஹோமம் செய்வது, 'புரோடாசம்' என்பதான அடைமாதிரியான (baked) தானியத்தை பக்ஷ்யங்களை ஹோமம் செய்வது, அக்னிஹோத்ரம் என்பதில் பாலை ஹோமம் செய்வது, ஒளபாஸனத்தில் அக்ஷதையை ஹோமம் செய்வது, ஸமிதா தானத்தில் சுள்ளியை மட்டும் ஹோமம் செய்வது என்றிப்படிப் பல இருக்கின்றன. பசுபலி உள்ளதிலும், யக்ஞப் பிரஸாதமாக ஹோமம் செய்து மிஞ்சியதில் ரொம்பக் கொஞ்ச அளவே சாப்பிட வேண்டும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஒருத்தன் செய்ய வேண்டியதாக 21 யக்ஞங்கள் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. பாக யக்ஞம், ஹவிர் யக்ஞம், ஸோம யக்ஞம் என்று மூன்று விதமான யக்ஞங்களில், ஒவ்வொன்றிலும் ஏழு வீதம் மொத்தம் 21 சொல்லியிருக்கிறது. இவற்றிலும் பாக யக்ஞம் ஏழிலும் பசு பலி இல்லை. ஹவிர் யக்ஞங்களிலும் முதல் ஐந்தில் பசுபலி இல்லை. 'நிரூட பசுபந்தம்' என்ற ஆறாவது யக்ஞத்திலிருந்துதான் பசுபலி ஆரம்பிக்கிறது.

'கூட்டம் கூட்டமாகப் பசுக்களைப் பலிகொடுத்து, பிராம்ம ணர்கள் ஏகமாக மாம்ஸம் சாப்பிட்டார்கள். புத்தர்கூட இப்படி யாகத்துக்காக ஓட்டிக்கொண்டு போகப்பட்ட மந்தை களை ரக்ஷித்தார்' என்றெல்லாம் இப்போது புஸ்தகங்களில் எழுதி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இம் மாதிரி ஏகப்பட்ட பசுக்களைப் பலி கொடுப்பதாக, வாஸ்தவத்தில் எந்த யாகமும் இல்லை. பிராமணர்கள் செய்வதில் மிகவும் உயர்ந்ததான வாஜபேயத்துக்கும் 23 பசுக்களே சொல்லப்படுகின்றன. சக்ரவர்த்திகளே செய்கிற மிகப் பெரிய அச்வமேதத்துக்குக்கூட 100 பசுக்கள்தான் சொல்லியிருக்கிறது.

மாம்ஸ போஜனத்தில் இருந்த ஆசையினாலேயே பிராம ணர்கள் 'தேவ ப்ரீதி' என்று கதை கட்டி, யாகம் பண்ணினார் கள் என்று சொல்வது ரொம்பவும் பிசகாகும். ஒரு பசுவின் இன்னின்ன அங்கத்திலிருந்து மட்டுமே இத்தனை அளவுதான் மாம்ஸம் எடுக்கலாம். அதில் இடாவதரணம் என்பதாக ரித்விக் குகள் இவ்வளவுதான் புஜிக்க வேண்டும் என்பதற்கெல்லாம் சட்டம் உண்டு. அது துவரம் பருப்பளவுக்குக் கொஞ்சம் அதிகம் தானிருக்கும். இதிலும் உப்போ, புளிப்போ, காரமோ, தித்திப்போ சேர்க்காமல், ருசி பார்க்காமல் அப்படியே முழுங் கத்தான் வேண்டும். ஆகையால், வேறு என்ன காரணம் சொல்லி யக்ஞத்தைக் கண்டித்தாலும் சரி, 'பிராமணர்கள் இஷ்டப்படி மாம்ஸம் தின்னுவதற்கு யக்ஞம் என்று பெரிய பெயர் கொடுத்து ஏமாற்றினார்கள்' என்றால் கொஞ்சங்கூடச் சரியில்லை!

இப்போது ஒரு மருந்தைப் பரீக்ஷிப்பது என்பதற்காக லாபரட்டரிகளில் எத்தனை ஜீவன்களைக் கொல்கிறார்கள்? இப்படியே ஒரு பெரிய க்ஷேமத்துக்காகச் சின்ன ஹானியையும்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

உண்டாக்கலாம் என்றே யக்ஞங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வாஸ்தவத்தில் ஹானியும் இல்லை; அந்தப் பசு ஸத்கதி பெறுகிறது என்பதே நம்பிக்கை.

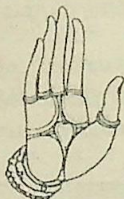
இன்னொரு புரளி, 'ஸோம யாகம் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸோமரஸம் குடித்தது மதுபானம் மாதிரித்தான்' என்பது. ஸோமரஸம் போதைப் பொருள் அல்லவே அல்ல. அது Intoxicating அல்ல. 'அர்த்த வாதம்' என்கிற முறையில், மிகைப்படப் பேசும்போது, வேதத்தில் ஓரிடத்தில், இந்திரன் ஸோமரஸத்தால் மதமடைந்து சத்ரு வதம் பண்ணினான் என்று வருவதை வைத்துக் கொண்டு இப்படிக் குயுக்தி பண்ணுகிறார்கள். தேவ சரீர தத்வமே மனுஷ்ய தர்மங்களுக்கு மாறானது. அது மட்டுமின்றி, ரித்விக்குகள் ஏதோ பாட்டில் பாட்டிலாகவோ மொந்தை மொந்தையாகவோ குடித்த மாதிரிப் பேசுவது அடியோடு விஷயம் தெரியாத பேச்சு. ஒரு யாகத்தில், உரல் மாதிரியான ரூபத்தில் ரொம்பச் சின்னதாக உள்ள க்ரஹம் என்ற ஒரு பாத்திரத்தில், இத்தனை ஸோம ரஸம் வடித்து ஹோமம் செய்ய வேண்டும், அதில் மீறுவதை 'ஹுத சேஷம்' என்று சாப்பிட வேண்டும் என்று சட்டம் இருக்கிறது. இம்மாதிரி ஒரு யாகத்தில் துளித்துளியாகச் செய்கிற ஸோம பானத்தையெல்லாம் சேர்த்தால்கூட ஒரு அவுன்ஸுக்குமேல் வராது. இப்படிச் சாப்பிட்டு எவரும் மயக்கமடைந்ததும் கிடையாது. ஸோமரஸம் என்பது அப்படியொன்றும் ருசியாக இருக்கவும் இல்லை என்கிறார்கள் ★

ஸோம பானத்தை அந்தக் காலத்துக் காபி என்று சிலர் வியாக்யானம் பண்ணி விட்டார்கள்! ஸோம ரஸம் உண்டாக்குகிற ஸந்தோஷத்தைப் பற்றி வேத மந்திரங்களில் இருப்பதால், இப்படித் தப்பர்த்தம் பண்ணி விட்டார்கள். காபி சித்த விருத்தியைக் கெடுக்கிற வஸ்து. ஸோம ரஸம் சித்த சுத்தியை உண்டாக்குகிற வஸ்து. இரண்டையும் ஒன்று என்பது கொஞ்சங்கூடப் பொருந்தாது. அந்தக் காலத்தில் ஸம்ருத்தியாகக் கிடைத்து வந்த ஸோமலதை இப்போது கிடைப்பதே ரொம்பவும் அபூர்வமாகிக் கொண்டு வருகிறது. வேத தர்மங்கள், ஆசாரங்கள் எல்லாம் நசித்து வருவதற்கு ஏற்றாற்போல், ஸோம யாகங்

★ இப்பகுதியில் உள்ள விஷயங்களில் சில ஸ்ரீ அக்னிஹோத்ரம் தாதாசாரியரவர்களின் விளக்கத்தில் வெளியானவை.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

களுக்கு ஜீவாதாரமாக இருக்கப்பட்ட கொடியும் க்ஷீணித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. ஸமீபத்தில் கொல்லங்கோடு ராஜா, ஸோமயாகம் எங்கே நடந்தாலும் அதற்கு ஸோமலதை கொடுப்பதென்று வைத்துக் கொண்டிருந்தார். காபிக்கும் இந்த ஸோமலதைக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை!

முறைவேறாயினும் முடிவு ஒன்றே!

சுருக்கமாக, யக்ஞங்கீள் என்றால் ஒவ்வொரு தேவதைக்கும் மந்திர த்வாரா ஆஹுதிகளை அர்ப்பணம் பண்ணுவது என்று அர்த்தம். ஒரு விதத்தில் அந்த மந்திரங்களே தேவதா ஸ்வரூப மாகவும் இருக்கின்றன. இன்னொரு விதத்தில் ஆஹுதி செய்யப்படும் திரவியங்களைப் போலவே, இந்த மந்திராக்ஷ ரங்களும் தேவதைகளுக்கு 'ஆஹாரம்' மாதிரி ஆகி, அவற்றின் சக்தியை விருத்தி பண்ணுகின்றன. மந்திரம் என்பது இப்படி multipurpose (பல நோக்கங்கள்) உள்ளதாக இருக்கிறது.

நாம் வரி கொடுக்கிறோம். அவையெல்லாம் ஒரே ராஜாங் கத்துக்குப் போகிறவைதான். ஆனாலும் தொழில் வரி, நிலவரி, மோட்டார் வரி என்று பல வரிகளைச் செலுத்தும் போது ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வோர் இடம் இருக்கிறது. ஒவ்வொன்றுக்கும் தனியாக முத்திரைக் கடுதாசி இருக்கிறது. அதுபோல ஒவ்வொரு கர்மாவுக்கும் மந்திரம், தேவதை, திரவி யம், காலம் எல்லாம் தனித்தனியே இருக்கின்றன. இப்படி ஒவ்வொன்றுக்கும் கிரமம் வேறுவேறாக இருந்தாலும், எல்லா வற்றுக்கும் பரம தாத்பரியம் பரமேச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுவதுதான். வெவ்வேறு ஆபீஸில் டாக்ஸ்களைக் கட்டி னாலும், ஒரே கவர்மெண்டுக்குப் போகிறது என்ற அறிவு நமக்கு இருக்கிற மாதிரி, பல தேவதைகளை உத்தேசித்து வெவ்வேறு யக்ஞங்கள் செய்தாலும், எல்லாம் ஒரே பரமேச்வ ரனைச் சேர்கிறது என்ற ஞானத்தோடு, பாவத்தோடு செய்ய வேண்டும். நாம் செலுத்துகிற வரிக் கணக்குகளையும், இப்படி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வரி செலுத்துகிற நம்மையுமேகூட ராஜாவுக்கு (அல்லது குடியரசானால் ராஜாங்கத் தலைவருக்கு)த் தெரியாது. பரமேச்வரனாகிய ராஜாவுக்கோ நம் ஒவ்வொருவர் விஷயமும் நமக்கே தெரிவதைவிட நன்றாகத் தெரியும். யக்ஞ ரூபமான நம்முடைய கர்மா வரியைச் சரியாகக் கொடுக்கிறோமா என்ற கணக்கும் அவனுக்குத் தெரியும். அவனை ஏமாற்ற முடியாது!

ஒவ்வொரு யாக கர்மாவுக்கும் இவ்விதமாக மந்திரம், திரவியம், தேவதை என்று மூன்று உள்ளன. வாயில் மந்திரம், கையில் (ஆஹுதி பண்ண வேண்டிய) திரவியம், மனஸில் தேவதை(யின் தியானம்)!

கலியில் ஜீவபலி உண்டா?

ஒரு வாதம் உண்டு. அதாவது:

பூர்வ யுகங்களில் மனுஷ்யர்கள் ரொம்பவும் உயர்ந்த சக்தியோடும், பண்புகளோடும் இருந்தார்கள்; மனஸிலே பரமப் பிரியத்தை வைத்துக் கொண்டே லோக க்ஷேமார்த்தமாக அவர்களால் ஜீவபலி கொடுக்க முடிந்தது. அதனால் அவர்கள் அசுவம், கோ இவற்றைக்கூட யக்ஞங்களில் பசு பலியாகத் தந்தார்கள். சிராத்தத்தில் மாம்ஸம் சேர்த்தார்கள். இப்படி மனஸில் பட்டுக் கொள்ளாமல், தேவ சக்திகளை லோகநலனுக்காகப் பிரீதி பண்ணும் பொருட்டே அவர்கள் நடுத்தர வயஸில் கிருஹஸ்தர்களாகக் கர்ம மார்க்கத்தில் இருந்து கொண்டு நிஷ்காம்ய கர்மம் செய்தார்களென்றால், பிற்பாடு விருத்தாப்யத்திலோ ஸகல கர்மாவையும் விட்டுவிட்டு பூஜை புரஸ்காரங்களும் ஆசாரங்களுங்கூட இல்லாமல், அப்படியே செயலற்ற ஆத்மாராமர்களான ஸன்னியாஸிகளாக இருக்கவும் அவர்களால் முடிந்தது. அவர்களுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட உத்தமப் பண்பு இருந்தது என்றால், ஒரு ராஜ்யத்திலே தன் சகோதரனான ராஜா, வாரிசு இல்லாமல் செத்துப் போய்விட்டால்,

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'அராஜகம் வராமல் தேசம் க்ஷேமமாக இருக்க வேண்டுமே' என்ற ஒரே எண்ணத்துக்காக, தங்களுக்கென்று காமமே இல்லாமல் தங்களுடைய பிரம்மசரியம் குலையாமலே, ஸஹோதரனின் ஸ்தானத்தில் தாங்களே இருந்து கொண்டு புத்ரோத்பத்தி பண்ணக்கூட முடிந்தது. நம்முடைய கலியுகத்தில் இப்படிப், பட்ட நிஷ்காம்ய கர்ம பாவனையோ, பிரேமையோடேயே கொலைகூடச் செய்கிற பாவனையோ, ஸகல கர்மாவையும் விட்டு மனஸையும் அடக்கி ஸன்னியாஸியாக இருக்கிற தகுதியோ, ஸ்திரீ ஸங்கத்திலும் பிரம்மசர்ய பாவனை நழுவாத தன்மையோ எவருக்கும் இருக்க முடியாது. அதனால் அச்வமேதம், கோமேதம், சிரார்த்தத்தில் மாம்ஸம், ஸன்னியாஸம், ஸஹோதரன் ஸ்தானத்தில் புத்ரோத்பத்தி செய்வது ஆகிய இந்த ஐந்தும் கலியில் வர்ஜமாகும் (விலக்கத் தக்கதாகும்) - என்பது ஒரு வாதம்.

அச்வாலம்பம் கவாலம்பம் ஸந்-ந்யாஸம் பல பைத்ருகம்।
தேவரேண ஸுதோத்பத்திம் கலௌ பஞ்ச விவர்ஜயேத்॥★

இந்த ச்லோகத்தில் 'அச்வாலம்பம்' என்பதற்குப் பதில் 'அக்ன்யாதானம்' (அக்னி ஆதானம்) என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். இப்படிச் சொன்னால் பசுபலி இல்லாத ஏராளமான யாகங்கள், இஷ்டிகள் இருக்கின்றனவே, அவற்றைக்கூடக் கலியில் செய்யக் கூடாது; அதாவது கலியில் வேள்வி என்பதற்கே total prohibition (முழு விலக்கு) என்று அர்த்தமாகிவிடும். ஹவிர் யக்ஞங்களில் முதலாவதாக வருவதே இந்த அக்ன்யாதானம். அதுவே இல்லை என்றால் 'பாக யக்ஞம்' என்ற ஏழு சின்ன யக்ஞங்களைத் தவிர யாக, யக்ஞாதிகளே அடியோடு இல்லை என்று அர்த்தமாகி விடும்.

ஆனால், இப்படிச் சொல்வது சரியல்ல என்பதே பெரியவர்களான சிஷ்டர்களின் அபிப்பிராயம். வேத மார்க்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்யவே வந்த சங்கர பகவத் பாதாள் வேதோ நித்யம் அதீயதாம் (வேதத்தை தினமும் ஓதுங்கள்) என்று சொன்னதோடு நிறுத்தாமல், அதை ஓதினால் மட்டும்

★ 'நிர்ணய ஸிந்து' என்ற தர்ம சாஸ்திரத் தொகுப்பு நூலில் கலியுக விலக்குகள் குறித்த அத்யாயத்தின் மூன்றாம் பிரிவில் முதற் பகுதியில் காணும் மேற்கோள் வியாஸ ஸ்மிருதியில் உள்ளது.

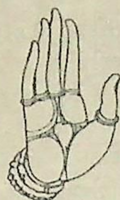
CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

போதாது, அதில் சொன்ன கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவும் வேண்டும் என்று தொடர்ந்து சொல்கிறார்: **தத் உதிதம் கர்மஸ்வனு:ஷ்டியதாம்** என்று. வேதகர்மா என்றால் முக்கியமாக யாகந்தான். அதை விட்டுவிட்டு வேறெந்த வேத கர்மாவைப் பண்ணுவது? ஆதலால் சில விதமான யாகங்களை வேண்டுமானால் கலியில் விடலாமே தவிர, முழுக்க விட்டுவிடக் கூடாது.

அக்னியாதானம் கூடாது; அதாவது எந்த விதமான பெரிய யாகமுமே கூடாது என்று இந்த ச்லோகத்தில் முதலில் சொல்லி இருந்தால், அப்புறம் யாகத்தில் ஒருவிதமான (கோமேதம் என்ற) கவாலம்பம் கூடாது என்று வேறு ஏன் பிரித்துச் சொல்ல வேண்டும்? அக்னியாதானம் போய் விட்டால், அதனுடன்தானே கவாலம்பமும் போய்த்தானே விடும்? ஆனபடியால் சில தினுஸானவை தவிர, மற்ற வேள்விகள், எக்காலத்திலும், எல்லாக் காலத்திலும் நடக்க வேண்டியவை தான்!

தர்ம சாஸ்திரங்களிலிருந்தே இன்னொரு ச்லோகமும் சொல்லப்படுகிறது. இதன்படி, கொஞ்சமாவது கலியில் வர்ணாச்ரம பேதங்கள் இருக்கிறவரையில், கொஞ்சமாவது வேத சப்தம் இருந்து கொண்டிருக்கிற வரையில் (**யாவத் வர்ண விபாகோஸ்தி, யாவத் வேத ப்ரவர்த்ததே** ★) அக்னி யாதான மான யாக கர்மாவும், ஒரு கர்மாவும் இல்லாத ஸன்னியாஸமும் இருக்கலாம் என்று ஏற்படுகிறது. சில வகையான பசுபலி, சிராத்தத்தில் மாம்ஸம், ஸஹோதரனுக்காகப் புத்திரோத்பத்தி என்பவை மட்டும் கலியில் கூடாது!

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

யாகம் செய்பவர்கள்

யாகம் பண்ணுகிறவர்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். எவன் பொருளைச் செலவழித்து, தக்ஷிணை கொடுத்து யக்ஞம் செய்கிறானோ அவனுக்கு யஜமானன் என்று பெயர். 'யஜ்' என்றால் 'வழிபடுவது' என்று அர்த்தம். யஜமானன் என்பதற்கு root meaning யக்ஞம் பண்ணுபவன் என்பதே. இப்போது நம் தமிழ் தேசத்தில் முதலாளியை 'யஜமான்' – எசமான் – என்கிறோம். முதலாளிதானே சம்பளம் தருகிறான்? அதனால் யக்ஞத்திலே தக்ஷிணை கொடுத்து வந்த யஜமானனின் ஸ்தானத்தில் இவனை வைத்து விட்டோம். ஸாதாரண மக்களும் இப்படி முதலாளியை யஜமான் என்பதிலிருந்து, இந்தத் தேசத்தில் வேதவழக்கம் எவ்வளவு ஆழ வேரோடியிருக்கிறது என்று தெரிகிறது.

இன்னொரு வார்த்தையும் நம் தேசத்தின் ஆழ்ந்த வைதிகப் பிடிமானத்தைக் காட்டுகிறது. தமிழ்நாட்டில் ஒருத்தனுக்கு இலவசமாகச் சாப்பாடு போடுகிற இடத்துக்கு 'சத்திரம்' என்று பேர் சொல்கிறோம். வடக்கே போனால், சத்திரம் என்று சொல்ல மாட்டார்கள். 'தரம்சாலா' என்பார்கள். 'தர்ம சாலை' என்பதன் திரிபு அது. இங்கே தக்ஷிணத்தில் மட்டும் ஏன் சத்திரம் என்கிறார்கள்? சத்திரம் என்றால் என்ன? 'ஸத்ரம்' என்பதுதான் 'சத்திரம்' என்றாயிருக்கிறது. ஸத்ரம் என்பது ஒரு வகை யாகத்தின் பெயர். அந்த யாகத்திற்கும் மற்ற யாகங்களுக்கும் என்ன வித்யாஸம் என்றால், மற்ற யாகங்களில் யஜமானன் என்கிற ஒருவன் தன் திரவியத்தைச் செலவு செய்து, தக்ஷிணை கொடுத்து, யாகம் பண்ணுகிறான்; ரித்விக்குகள் என்ற பிராம்மணர்கள் (புரோஹிதர்கள்) யஜமானனிடம் தக்ஷிணை வாங்கிக் கொண்டு அவனுக்காக யக்ஞத்தை நடத்தித் தருகிறார்கள். ஸத்ர யாகங்களில் மட்டும் யாகம் பண்ணும் அத்தனை பேருமே யஜமானர்கள். ஒரு யக்ஞத்தினால் லோக க்ஷேமமும்,

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அதில் கலந்து கொள்கிற எல்லோருக்கும் சித்தசுத்தியும், அதைத் தரிசிப்பவர்களுக்குக்கூட நன்மையும் ஏற்படுகின்றன வென்றாலும், இதனால் விசேஷமாகப் புண்ணியம் அடைவது யஜமானன்தான். ஸத்ர யாகங்களில் ரித்விக்குகளே யஜமானர் களாக இருப்பதால், அத்தனை பேருக்கும் ஸமமான புண்ணி யம். 'இந்த யக்ஞம் தன்னுடையது' என்ற உரிமை எல்லோருக் கும் இருக்கிற ஸோஷலிஸ யக்ஞம் இது! இதை வைத்தே, எவரானாலும் உரிமையோடு வந்து, யஜமானர்கள் மாதிரி வயிறாறச் சாப்பிட்டுப் போகிற இடத்துக்கு 'சத்திரம்' என்று பேர் வந்து விட்டது. இந்த வார்த்தையிலிருந்து, சத்திரத்தில் சாப்பிடுகிறவனைவிடச் சாப்பாடு போடுகிறவன் தன்னை உயர்வாக நினைக்கவில்லை என்ற உயர்ந்த பண்பும் தெரிகி றது. தமிழ்நாட்டில் ஸத்ர யாகங்கள் விசேஷமாக நடந்திருக்க வேண்டும் என்றும் தெரிகிறது.

யஜமானன் தரும் தக்ஷிணையை யக்ஞ முடிவிலே பெற்று அவனுக்காக அதை நடத்தித் தருகிற மற்ற பிராமணர்களுக்கு 'ரித்விக்' என்று பெயர். ரித்விக்குகளில் ஹோதா, உத்காதா, அத்வர்யு என்று மூன்று பிரிவுகள் உண்டு. ஹோதா என்பவர் ரிக் வேத மந்திரங்களைச் சொல்லி, தேவதைகளை ஸ்துதித்து, ஆஹுதிகளை ஏற்பதற்காக அவர்களைக் கூப்பிடுகிறவர். இவருக்கு உள்ள உயர்ந்த ஸ்தானத்தினால்தான், இன்றைக்கும் யாராவது நல்ல ஸ்தானத்தில் இருந்தால், ''ரொம்பவும் ஹோதாவுடன் இருக்கிறார்' என்று சொல்கிறோம். ரிக் வேதத் தில் தேவதாபரமான ஸ்தோத்திரங்கள் நிரம்பியுள்ளன. காரிய ரூபத்தில் செய்ய வேண்டிய யக்ஞ முறைகள் யஜுர் வேதத்தில் அதிகமாக இருக்கின்றன. இவற்றின்படி யக்ஞத்தை நடத்திக் கொடுப்பவர் அத்வர்யு. ஸாம கானம் என்பதாக ஸாம வேதத் தில் உள்ள மந்திரங்களைக் கானம் செய்வது, தேவதைகளை விசேஷமாகப் பிரீதி செய்விப்பதாகும். இதைச் செய்பவர் உத்காதா. இப்படி நடக்கிற யாகத்தை ஒருவர் மேற்பார்வை (ஸூபர்வைஸ்) பண்ணுகிறார். அவருக்குப் 'பிரம்மா' என்று பெயர்.

பிரம்ம என்றே வேதத்துக்கும் பேர். வேதமான 'பிரம்ம'த் தில் விசேஷமாக ஸம்பந்தப்பட்டவருக்கே 'வேதியர்' என்பது போலப் 'பிராமணர்' என்ற பேரும் ஏற்பட்டது. வேதம்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பயில்பவனைப் பிரம்மசாரி என்பதும் இதனால்தான். இங்கே யாகத்தில் ஸூபர்வைஸருக்குப் பிரம்மா என்று பேர். அவர் அதர்வ வேதப்படி இந்தக் காரியத்தைப் பண்ணுகிறார். இப்படியாக, ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா, பிரம்மா என்ற நாலு பேர் நாலு வேதங்களை represent பண்ணுகிறார்கள். இப்படிச் சொன்னாலும் ஹோதாவுக்கும், அத்வர்யுவுக்கும், உத்காதாவுக்கும் முறையே ரிக், யஜுஸ், ஸாம வேதங்களில் இருக்கிற சம்பந்தம், பிரம்மாவுக்கு அதர்வத்தில் இல்லை என்கிற அபிப்பிராயமும் பிற்காலத்தில் கொஞ்சம் வந்திருக் கிறது. பிரகிருதத்தில் (நடைமுறையில்) பார்த்தாலும், யக்ஞங் களில் பங்கெடுத்துக் கொள்பவர்கள் மற்ற மூன்று வேதங்களை அத்யயனம் செய்திருக்கிறார்களே தவிர, அதர்வ அத்யயனம் செய்தவர்கள் இருக்கவில்லை. அதனால் ரிக், யஜுஸ், ஸாம என்ற மூன்று வேதங்களையும் கொண்டே ஸோமயாகம் முதல் அச்வமேதம் வரையில் எல்லா யக்ஞங்களும் செய்யப்படுகின் றன என்றும் அபிப்பிராயம் இருக்கிறது ★

★ யாகங்களில் பிரம்மாவின் மேற்பார்வைக்கான கர்மா மிகக் குறைவா னதே. கர்மாக்கள் செய்கையில், அவ்வப்போது அத்வர்யுவானவர் பிரம்மாவை அனுமதி கேட்பார். அதற்கு பிரம்மா 'ஓம்' என்று சொல்லி அனுமதி தருவார். ஸோம யாகங்களில் பிரம்மாவுக்குச் சற்று அதிகப் பங்கு உண்டு. இவற்றை அதர்வ வேதம் விதிக்கிறது. ஸோமயாகத்தில் ப்ராம்மணாச் சம்ஸி, ஆக்னீத்ரன், போதா என்ற மூன்று ரித்விக்குகளுக்குத் தலைவராக பிரம்மா வருகையில் அவருக்கான காரியங்கள் அதர்வவேத ஸம்ஹிதையில் 19-20 காண்டங்களிலுள்ளன.

அவ்வப்போது யக்ஞத்தில் ஏற்படக்கூடிய தவறுகளுக்கான பிராயச்சித் தத்தைக் கூறுவதும் பிரம்மாவின் பொறுப்பே.

அதர்வ வேதப்படியே பிரம்மாவின் ஸ்தானம் அமைந்திருப்பதாக அவ்வேதமே கூறுகிறது. மற்ற மூன்று வேதங்களைக் கொண்டு மட்டும் யக்ஞம் நடத்த முடியாது என்று அதர்வ வேதத்தின் 'கோபத ப்ராம்மணம்' கூறுகிறது. அதர்வ வேதியாக இல்லாதவன் ப்ரம்மாவாக இருக்கக் கூடாது என்றும் அந்த ப்ராம்மணம் சொல்கிறது.

ஆயினும் எக்காரணத்தாலோ ஆபஸ்தம்பர் முதலிய தர்ம சாஸ்திரக்காரர் கள் அதர்வ வேதத்தை விலக்கிப் பிரம்மாவின் காரியங்களையும் மந்திரங் களையும் மற்றவர்களே செய்யும்படி இடமளித்து விட்டார்கள். ஆனால் அதர்வவேதி வேண்டாம் என்றே சொல்லி விடவில்லை. (இவ்விவரங்கள் ஸ்ரீ அக்னிஹோத்ரம் ராமானுஜ தாதாசாரியர் உதவியவை.)

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அதர்வ வேதத்துக்கு என்று தனிப்பட்ட யக்ஞங்கள் இருக்கின்றன. அதர்வத்தில் சொல்லியுள்ள யாகத்தை இந்திரஜித் நிகும்பலையில் பண்ணினான் என்று வால்மீகி ராமாயணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

மற்ற மூன்று வேதங்களுமே அதிகம் பிரசாரத்தில் இருப்பவை. நாலு வேதங்கள், சதுர்வேதங்கள் என்று வித்யாஸ்தானங்களில் சொன்னாலும், அதர்வத்தை நீக்கி, மற்ற மூன்றையுமே 'த்ரயீ' என்ற பெயரில் வேதங்களாக விசேஷித்துச் சொல்வது வழக்கம்.

('சாந்திகம்' என்பதாகச் சாந்தியையும், 'பௌஷ்டிகம்' என்பதாகப் புஷ்டியையும், சத்ருக்களுக்குக் கெடுதலை உண்டாக்குகிற 'ஆபிசாரகம்' எனப்படுபவையுமான மூன்று வித யாகங்கள் அதர்வத்தில் ஏராளமாக உள்ளன.)

ரிக்-யஜுஸ்-ஸாமம் -அதர்வம்

'அனந்தா வை வேதா:' - வேதங்கள் எண்ணிறந்தவை என்றாலும், ரிஷிகள் சிலவற்றைத்தான் நமக்குப் பிடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய இஹ, பர நலனுக்கும் லோக க்ஷேமத்துக்கும் இதுவே போதும். அத்தனை வேதங்களையும் நாம் தெரிந்து கொண்டு பிரம்மா மாதிரிப் பிரபஞ்சங்களைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமா என்ன? சிருஷ்டியாகிவிட்ட இந்த லோகம் நன்றாக இருக்கச் செய்வதற்கான அளவுக்கு நமக்கு வேதங்கள் தெரிந்தாலே போதும். இப்படிப் பல வேதங்களை ரிஷிகள் நமக்குத் தந்திருக்கிறார்கள். நாலுவேதம் என்று சொல்கிறோம். ஆனால் இது ஒவ்வொன்றிலும் பலவிதமான பாடங்கள், பாட பேதங்கள் உண்டு. பாடாந்தரம் என்று இதைச் சொல்வார்கள். ஒரே கீர்த்தனமானாலும், ஒரே ராகமானாலும் அதிலே மஹா வைத்யநாதய்யர் பாணி, கோனேரி ராஜபுரம் பாணி, சரப சாஸ்திரி பாணி என்று வெவ்வேறு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தினுசு இருக்கிறது. சில பாணியில் அதிகம் சங்கதிகள் பாடுகிற மாதிரி, சில ஸூக்தங்கள் ஒரு பாடத்தில் அதிகம் இருக்கும். ஒன்றுக்கொன்று மந்திரங்கள் முன்பின்னாக இருக்கும்.

இந்தப் பாடாந்தரம் ஒவ்வொன்றையும் ஒரு சாகை என்று சொல்வார்கள். சாகை என்றால் கிளை. வேத விருக்ஷத்தில் இவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு கிளை. அனேகக் கிளைகளுடன் கப்பும் கவடும் விட்டுக்கொண்டு ஒரு மஹா விருக்ஷம் மாதிரி, அடையாறு ஆலமரம் மாதிரி, வேதம் இருக்கிறது. இத்தனை சாகைகள் இருந்தாலும், இவற்றை ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வம் என்ற நாலில் ஒன்றைச் சேர்ந்ததாகவே பிரித்திருக் கிறது.

இப்போது ஆராய்ச்சியாளர்கள் ரிக்வேதம் முந்தியது, யஜுர்வேதம் பிந்தையது என்றெல்லாம் சொன்னாலும், சாஸ் திரப்படி எல்லாம் அனாதிதான். சிருஷ்டித் தொடக்கத்திலேயே பிரம்மாவால் ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதான யக்ஞத்தில் நாலு வேதங்களுமே பிரயோஜனமாகின்றன என்பதைப் பார்க் கும்போது, இந்த முந்தி - பிந்தி ஆராய்ச்சிகளெல்லாம் எடுபடவில்லை.

இப்படித்தான் ஒரு வேத சாகை என்றால், அதில் இருக்கப் பட்ட ஸம்ஹிதை, ப்ராம்மணம், ஆரண்யகம் என்ற பகுதிகளில் இதற்கு இது முந்தியது என்கிற ஆராய்ச்சியும் சரியில்லை. ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டது வேதம்; காலாதீதமான நிலை யிலிருந்து கொண்டு திரிகாலங்களையும் பார்க்கக் கூடிய ரிஷிகள் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தது வேதம் என்பதை நம்பி விட்டோமானால், எந்தக் காலக் கணக்கு ஆராய்ச்சியும் அதற் குப் பொருந்தாது என்று தெரியும்!

ரிக் வேதத்திலேயே பல இடங்களில் யஜுர் வேதம், ஸாம வேதம் முதலியவற்றைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் இருக்கிறது. ரிக்வேதம் பத்தாம் மண்டலத்தில் (தொண்ணூறாவது ஸூக்த மாக) வருகிற புருஷ ஸூக்தத்தில், இப்படி மற்ற வேதங்களைப் பற்றியும் வருகிறது. இதனாலேயே வேதங்களில் ஒன்று முன்னாடி, இன்னொன்று பின்னாடி என்றில்லை என்று தெரி கிறதல்லவா?

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஒவ்வொரு சாகையிலும் ஸம்ஹிதை, பிராம்மணம், ஆரண்யகம் என்று மூன்று உண்டு என்றேன். பொதுவாக 'வேத அத்யயனம்' என்னும்போது, இவற்றில் ஸம்ஹிதா பாகத்தின் அத்யயனம் என்று மட்டுந்தான் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிறோம். ரிக்வேத ஸம்ஹிதையை மட்டும் புஸ்தகமாகப் போட்டு, அதற்கு 'ரிக் வேதம்' என்று பெயர் கொடுத்து விடுகிறோம். ஏனென்றால் ஸம்ஹிதைதான் ஒரு சாகைக்கு ஆதாரமாக, உயிர் நாடியாக இருப்பது.

ஸம்ஹிதா என்றால், 'ஒழுங்குபடுத்திச் சேர்த்து வைத்தது' என்று அர்த்தம். ஒரு வேதத்தின் தாத்பர்யம் என்னவோ, அவ்வளவையும் 'ஸிஸ்டமாடிக்'காகச் சேர்த்து மந்திரங்களாகக் கொடுத்திருப்பதுதான் ஸம்ஹிதை.

ரிக் வேத ஸம்ஹிதை முழுக்கவும் பொயட்ரி (செய்யுள்) ரூபத்தில் இருப்பது. பிற்காலத்தில் ச்லோகம் என்று சொல்லப் பட்ட செய்யுளுக்கே வேதகாலத்தில் 'ரிக்' என்று பெயர். பிற்கால ச்லோகத்திற்கும் வேத ரிக்குக்கும் பெரிய வித்யாஸம் என்னவென்றால், ரிக்குகளைத்தான் ஸ்வரப்படி ஏற்றி, இறக்கி, அல்லது ஸமமாகச் சொல்ல வேண்டியிருப்பது. 'ரிக்' என்றால் ஸ்தோத்திரம் என்று அர்த்தம். ரிக் வேத ஸம்ஹிதை முழுக்கவும் இப்படிப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களாகவே இருக்கிறது. பல தேவதைகளைப் பற்றின ஸ்தோத்திரங்கள். ஒவ்வொரு ரிக்கும் ஒரு மந்திரம். ஒரு தேவதையைப் பற்றிப் பல ரிக்குகள் சேர்ந்து ஒவ்வொரு ஸூக்தமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

★ ரிக் வேதத்தில் — அதாவது ஸம்ஹிதையில் — பத்தாயிரத்துச் சொச்சம் (*10170*) ரிக்குகள் (மந்திரங்கள்) உள்ளன (*1028* ஸூக்தங்கள்). ரிக் வேதத்தைப் பத்து மண்டலங்களாகவும், எட்டு அஷ்டகங்களாகவும் இரண்டு விதத்தில் பிரித்திருக்கிறது. அக்னியைப் பற்றிய ஸூக்தத்தோடு ஆரம்பித்து, அக்னியைப் பற்றிய ஸூக்தத்தோடேயே அது முடிகிறது. வேதங்களுக்குள்ளே தேவதா ஸ்தோத்ர ரூபமாயிருப்பது ரிக் வேதம். அதில் உபக்ரமம் (ஆரம்பம்), உபஸம்ஹாரம் (முடிவு) இரண்டிலும் அக்னியைச் சொல்லியிருப்பதால், அக்னி உபாஸனைதான் (Fire worship) வேத தாத்பரியம்

★ நான்கு வேத ஸம்ஹிதைகளும் சேர்ந்து 20,500 மந்திரங்கள்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

என்றே கொள்கிறவர்களும் உண்டு. அக்னி என்றால் ஆத்மச் சைதன்யத்தின் பிரகாசம் (ஸத்ய தத்துவத்தைப் பற்றிய அறிவொளி) என்றால், இதுவும் சரிதான். ரிக் வேதத்தின் கடைசி ஸூக்தம் அக்னியைப் பற்றியதாக இருந்தாலும் அதில்தான் இப்போது தேசிய கீதம் – National Anthem – என்று சொல்வதற்கு மேலாக, ஸர்வ தேசத்திற்குமான ஒற்றுமைப் பிரார்த்தனை – International Anthem – இருக்கிறது! 'எல்லா ஜனங்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஏக மனஸாக இணைந்து ஆலோசனை பண்ணட்டும். எல்லாருக்கும் ஒரே லக்ஷ்யமாக இருக்கட்டும். எல்லா ஹ்ருதயங்களும் அன்போடு ஒன்று சேரட்டும். இப்படி ஏகோபித்த எண்ணத்தோடு எல்லாரும் ஆனந்தமாக இருக்கட்டும்' என்று ரிக் வேதம் முடிகிறது.

'யஜ்' – வழிபடுவது – என்ற தாதுவிலிருந்து யஜுஸ், யக்ஞம் என்ற இரண்டும் வந்திருக்கின்றன. 'ரிக்' என்றாலே எப்படி ஸ்தோத்திரம் என்று அர்த்தமோ, அதே மாதிரி 'யஜுஸ்' என்றாலே யக்ஞ ஸம்பந்தமான வழிபாட்டுக் காரியக் கிரமத்தை விவரிப்பது என்று அர்த்தம் ஆகிறது. இதற்கேற்றாற் போல் ரிக்வேதத்திலுள்ள ஸ்துதி ரூபமான மந்திரங்களை யக்ஞம் என்கிற காரியத்தில் பொருத்திக் கொடுப்பதே (practical application) யஜுர்வேதத்தின் முக்கியமான லக்ஷ்யமாக இருக்கிறது. ரிக்வேதத்தில் உள்ள பல மந்திரங்கள் இதிலும் கூறப்படுகின்றன. அதோடுகூட, ப்ரோஸில் (உரை நடையில்) யக்ஞம் முதலான வேத கர்மானுஷ்டானங்களைச் சொல்கிறது. வாயால் ஸ்தோத்திரம் செய்ய ரிக் வேதம் உபகரிக்கிறது. காரியத்தில் வழிபாடு பண்ண யஜுர்வேதம் முக்கியமாக உபகாரம் செய்கிறது.

ஒவ்வொரு வேதத்திலும் பல சாகைகள் இருக்கிற மாதிரி மட்டும் இல்லாமல், யஜுர் வேதம் தனக்குள்ளேயே நிரம்ப மாறுபாடுகள் உள்ள இரண்டு தனி வேதங்களாகவே பிரிந்திருக்கிறது. இந்தப் பிரிவுகளுக்கு சுக்ல யஜுர் வேதம், கிருஷ்ண யஜுர் வேதம் என்று பெயர். 'சுக்லம்' என்றால் வெளுப்பு. 'கிருஷ்ணம்' என்றால் கறுப்பு. சுக்லயஜுர் வேத ஸம்ஹிதைக்கு 'வாஜஸநேயி ஸம்ஹிதா' என்றும் பெயருண்டு. 'வாஜஸநி' என்பது சூரியனுடைய பெயர். சூரியனிடமிருந்தே யாக்ஞவல்கிய ரிஷி இந்த ஸம்ஹிதையை உபதேசிக்கப் பெற்று, லோகத்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

துக்குக் கொண்டு வந்ததால், இதற்கு 'வாஜஸநேயி ஸம்ஹிதா' என்று பேர் ஏற்பட்டது.

இதைப்பற்றி ஒரு பெரிய கதை உண்டு. சுருக்கமாகச் சொன்னால், யாக்ஞவல்கியருக்கு முன்னால் யஜுர் வேதம் ஒன்றாகத்தான் லோகத்துக்கு வெளி வந்திருந்தது. அந்த யஜுர் வேதத்தை வைசம்பாயனரிடமிருந்து யாக்ஞவல்கியர் கற்றுக் கொண்டார். அப்புறம் வைசம்பாயனருக்கும் யாக்ஞ வல்கியருக்கும் மனஸ்தாபம் உண்டானபோது, குருவானவர் சிஷ்யரிடம், 'நான் கற்றுக் கொடுத்ததை எல்லாம் திரும்பக் கக்கி விடு' என்றார். அவர் சொல்வது நியாயம்தான் என்று அப்படியே யாக்ஞவல்கியர் கக்கிவிட்டு, சூரியனைக் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டு சரணாகதி செய்தார். அனந்தமான வேதங் களில் அதுவரை லோகத்துக்கு வராதிருந்த இன்னொரு வித யஜுர் வேதத்தை சூரிய பகவான் அவருக்கு உபதேசித்தார். அது வாஜஸநேயி என்றும், சுக்ல யஜுஸ் என்றும் பேர் அடைந்தது. இது 'சுக்லம்' என்பதால், ஏற்கெனவே வைசம் பாயனர் உபதேசித்தது, இதற்கு மாறாக 'கிருஷ்ண' யஜுர் வேதம் என்று பெயர் பெற்றது.

கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தில் ஸம்ஹிதை, பிராம்மணம் என்று முழுக்கத் தனித்தனியாகப் பிரிக்காமல், ஸம்ஹிதா மந்திரங்களுக்கு அங்கங்கேயே ப்ராம்மண பாகங்களைச் சேர்த் திருக்கிறது. கலந்து போனதை 'கிருஷ்ண' என்று சொல்வது வழக்கமாதலாலேயே இந்த வேதத்திற்கு அப்படிப் பெயர் வந்ததாகவும், கலக்காமல் தனித்தனியே ஸ்வச்சமாயிருப்பதை 'சுக்லம்' என்று சொல்லும் வழக்கப்படி, மற்றது அந்தப் பேர் பெற்றதாகவும் சொல்கிறார்கள்.

அத்தனை தேவதைகளுக்குமான ஸ்தோத்திர மயமாக இருப்பது ரிக்வேதத்தின் பெருமை. அதோடு சமூக வாழ்க்கை முறைகளையும் அதுவே நன்றாக எடுத்துச் சொல்கிறது என்று அறிஞர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். உதாரணமாக ஸூரியனு டைய புத்திரியின் கல்யாணத்தைப்பற்றி அது சொல்லியிருப் பதை அனுஸரித்துத்தான் விவாஹச் சடங்கே உருவாகியிருக் கிறது. புரூரவஸ்-ஊர்வசி ஸம்வாதம் (உரையாடல்) போன்ற பல நாடக விசேஷமுள்ள பகுதிகளும் ரிக்வேதத்தில் உண்டு.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பிற்காலத்தில் காளிதாஸாதிகள் இவற்றை விஸ்தரித்து எழுதியிருக்கிறார்கள். உஷஸ் (விடியற்காலையின் அதிதேவதை) பற்றிய வர்ணனை போன்ற ரிக் வேதப் பகுதிகளை, மிக உத்தமமான கவிதை என்று ரஸிகர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள்.

வேதங்களில் முதலாவதாக ரிக் வேதத்தை வைத்ததாலேயே, அதற்கு ஓர் ஏற்றம் இருக்கத்தானே வேண்டும்? யஜுர் வேதத்தில் உள்ள கர்மா, ஸாம வேதத்தில் பண்ணப்பட வேண்டிய (ஸாம) கானம் இவற்றிற்கும் தாய்ச் சரக்கு ரிக்வேத ரிக்குகள்தான்!

கர்ம யோகத்தை நன்றாக அமைத்துக் கொடுத்திருப்பது யஜுர் வேதத்தின் பெருமை. தர்ச பூர்ண மாஸம், ஸோம யாகம், வாஜபேயம், ராஜஸூயம், அச்வமேதம் முதலான அனேக யக்ஞங்களைப் பற்றியும், பலவிதமான ஸத்ர யாகங்களைப் பற்றியும் விரிவாக நமக்குத் தெரிவிப்பது கிருஷ்ண யஜுஸில் உள்ள தைத்திரீய ஸம்ஹிதைதான். அதோடுகூட ரிக் வேதத்தில் இல்லாத சில உயர்ந்த ஸ்தோத்திர பூர்வமான மந்திரங்களும் இதில்தான் வருகின்றன. உதாரணமாக, இப்போது பெரும்பாலும் வழக்கில் சொல்லப்படும் ஸ்ரீருத்ரம் யஜுர் வேதத்திலிருந்து எடுத்ததுதான். ரிக் வேதத்திலும் பஞ்சருத்ரம் என்று ஐந்து ஸூக்தங்களை எடுத்திருந்தாலும், இன்று 'ஸ்ரீருத்ரம்' என்ற மாத்திரத்தில் யஜுர் வேதத்தில் வருவதைத்தான் குறிப்பிடுவதாயிருக்கிறது. இதனால்தான் பரம சாம்பவரான அப்பய தீக்ஷிதர் தாம் யஜுர் வேதத்தில் பிறக்காமல் போனதற்காக விசனப்படுகிறார்! அவர் ஸாம வேதி.

இன்றைக்கு அதிகம் பேர் அனுஸரிப்பது யஜுர் வேதத்தைத்தான். யஜுர்வேதிகள்தான் மெஜாரிட்டி. வடக்கே இருப்பவர்களில் பெரும்பாலோர் சுக்ல யஜுர் வேதிகளாகவும், தெற்கத்திக்காரர்களில் பெரும்பாலோர் கிருஷ்ண யஜுர் வேதிகளாகவும், இருக்கிறார்கள். உபாகர்மா (ஆவணி அவிட்டம்) என்று கவர்மென்டில் லீவ் விடுவதானால்கூட ரிக்வேதிகளுக்கோ, ஸாம வேதிகளுக்கோ என்றைக்கு உபாகர்மமோ அன்றைக்கு விடுவதில்லை; யஜுர் உபாகர்மாவுக்குத்தான் லீவ் விடுகிறார்கள். யஜுர்வேதிகள் மெஜாரிட்டியாக இருப்ப

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தாலேயே இப்படியிருக்கிறது.

ரிக் வேதத்திலுள்ள 'புருஷ ஸூக்தத்'திலேயே சில மாறுதல்களோடு யஜுர் வேதத்திலும் வருகிறது. இன்று 'புருஷ ஸூக்தம்' என்றால் பொதுவாக யாஜுஷமானது (யஜுர் வேதத்திலுள்ளது) தான் என்றாகியிருக்கிறது.

அத்வைதிகள் விஷயத்திலும் யஜுர் வேதத்துக்கு ஒரு விசேஷம் இருக்கிறது. எந்த ஸித்தாந்தமானாலும் அதற்கு ஸூத்ரம், பாஷ்யம், வார்த்திகம் என்ற மூன்று இருக்க வேண்டுமென்று வித்வான்கள் சொல்வார்கள். ஸூத்ரம் என்பது ஸித்தாந்தத்தை ரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொல்வது. பாஷ்யம் என்பது அதற்கு விரிவுரை. இந்த விரிவுரையையும் ஸாங்கோபாங்கமாக விஸ்தரித்து விளக்குவதுதான் வார்த்திகம். அத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் 'வார்த்திககாரர்' என்றால் ஸுரேச்வராசார்யாள் என்பவரையே குறிக்கும். அவர் எந்த பாஷ்யத்துக்கு வார்த்திகம் செய்தார்? உபநிஷத்துகளை ஸூத்திரத்தின் ஸ்தானத்தில் வைத்தால், ஆசார்யாள் (சங்கரர்) அந்த உபநிஷத்துகளுக்குப் பாஷ்யம் பண்ணினார். பிரம்ம ஸூத்ரம் என்பதற்கும் பாஷ்யம் செய்தார். இந்தப் பாஷ்யங்களை மேலும் விளக்கியே, ஆசார்யாளின் நேர் சிஷ்யரான ஸுரேச்வரர் வார்த்திகம் எழுதினார். அப்படி எழுதும்போது, ஆசார்யாள் செய்த பத்து உபநிஷத பாஷ்யங்களையும் எடுத்துக் கொள்ளாமல், அவற்றில் இரண்டை மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு, அவற்றுக்கு வார்த்திகம் எழுதினார். அந்த இரண்டு, தைத்திரீய உபநிஷத்தும், பிருஹதாரண்யஹ உபநிஷத்தும் ஆகும். இவற்றில் தைத்திரீயம் கிருஷ்ண யஜுஸைச் சேர்ந்தது; பிருஹதாரண்யகம் சுக்ல யஜுஸைச் சேர்ந்தது. ஆக இரண்டுமே யஜுர் வேதம்தான்.

தசோபநிஷத்துகள் என்கிற முக்கியமான பத்து உபநிஷத்துகளில் முதலாவதான 'ஈசாவாஸ்யம்', முடிவான 'ப்ருஹதாரண்யகம்' இரண்டுமே சுக்ல யஜுர் வேதத்தில் உள்ளவையே என்பதும் இந்த வேதத்துக்கு ஒரு பெருமை.

'ஸாமம்' என்றால் மனஸை சாந்தப்படுத்துவது, சந்தோஷப் படுத்துவது என்று அர்த்தம். ஸாம-தான-பேத-தண்டம் என்கிற

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

போது, முதலில் எதிரியைக்கூட அன்பினாலே ஸ்னேஹித மாக்கிக் கொள்வதற்கு 'ஸாமம்' என்று பெயர் இருக்கிறது. இப்படித் தேவ சக்திகளையும் பரமாத்மாவையும் நமக்கு அன்னியோன்னியமாகப் பண்ணித் தருவது ஸாம வேதம். ஒருத்தரைச் சந்தோஷப்படுத்த என்ன வழி? ஸ்தோத்திரம் செய்தால் அது சந்தோஷப்படுத்துகிறது. அல்லது பாட்டுப் பாடினால் சந்தோஷப்படுத்துகிறது. ஸ்தோத்திரத்தையே பாட்டாகவும் கானம் செய்து விட்டால் இரட்டிப்பு ஸந்தோஷம் உண்டாக்கும் அல்லவா? இம்மாதிரிதான் ரிக் வேதத்தில் ஸ்துதிகளாக இருக்கப்பட்ட மந்திரங்களில் பலவற் றையே ஸாம கானமாக ஆக்கித் தருவது ஸாம வேதம். ரிக் வேத மந்திரமேதான். ஆனால் ரிக்கில் முன்னே சொன்ன உதாத்தம், அனுதாத்தம் முதலான ஸ்வரங்கள் மட்டுமே இருக்க ஸாமத்திலோ கானமாகவே அவற்றை நீட்டி நீட்டிப் பாட விதிகள் செய்திருக்கிறது. பிற்பாடு உண்டான ஸப்த ஸ்வர ஸங்கீதத்துக்கு மூலம் ஸாம கானம்தான். ஸாமகானத்தினால் ஸகல தேவதைகளும் பிரீதி அடைந்து விடுகிறார்கள். யக்ஞங் களில் ஆஹுதி தருவது மட்டுமின்றி, உத்காதா என்பவர் ஸாம கானம் பண்ணுவதாலேயே தேவதானுக்கிரஹம் ஸித்திக் கிறது★ என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸோம யக்ஞங்கள் என்பதாக, ஸோம ரஸத்தைப் பிழிந்து ஆஹுதி கொடுத்துப் பண்ணுகிற யக்ஞங்களுக்கு ஸாமகானம் ரொம்ப முக்கியமாகும்.

ரிக்வேத மந்திரங்களேதான் என்றாலும், ஆத்ம சிரேயஸை யும் தேவதா ப்ரீதியையும் விசேஷமாக அளிக்கவல்ல கான ரூபத்தில் அமைந்து விட்டதால், ஸாம வேதத்துக்குத் தனிச் சிறப்பு சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவே, கீதையில் 'வேதானாம் ஸாமவேதோஸ்மி' என்கிறார்: 'வேதங் களுக்குள் ஸாமவேதமாக இருக்கிறேன்' என்கிறார். நல்லது, கெட்டது எல்லாமே அவர்தான். இருந்தாலும் தன்னுடைய தெய்விகம் விசேஷமாகப் பிரகாசிக்கிற இடங்களை அர்ஜுன

★ ஸாமவேத ஸம்ஹிதையில் ரிக் வேத ஸ்தோத்திரங்கள் உள்ள 'அர்ச்சிக' என்ற பாகமும், 'கானம்' என்ற பாகமுமாக இரண்டு பிரிவுகள் உள்ளன. கானங்களில் க்ராம கானம், அரண்ய கானம், ஊஹ கானம், ஊஹ்ய கானம் என்ற நாலுவகை உள்ளன.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

னுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது, ஸாம வேதத்தையே குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார். அம்பாளுக்கு 'ஸாம கான ப்ரியா' என்றே லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் ஒரு பேர் வருகிறது. 'ரிக்வேத ப்ரியா', 'யஜுர்வேத ப்ரியா' என்று இல்லை. சியாம சாஸ்திரிகளும் 'ஸாம கான விநோதினி' என்று மீனாக்ஷியைப் பாடியிருக்கிறார். சிவ அஷ்டோத்ரத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கேயும், 'ஸாம ப்ரியாய நம:' என்று வருகிறது. 'சந்தோக சாமம் ஓதும் வாயான்' என்று தேவாரமும் போற்று கிறது. ஈச்வரன், அம்பாள், விஷ்ணு என்ற மூன்று பேரையும் 'ரத்ன த்ரயம்' என்பதாக, தேவதைகளின் உச்ச ஸ்தானத்தில் இருக்கப்பட்டவர்களென்று அப்பய தீக்ஷிதர் நிர்த்தாரணம் பண்ணியிருக்கிறார் (நிலை நாட்டியிருக்கிறார்). அப்படிப் பட்ட மூவருக்கும் ஸாம வேத ஸம்பந்தமே விசேஷமாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

அதர்வன் என்றால் புரோஹிதர் என்று அர்த்தம். அந்தப் பெயரிலேயே ஒரு ரிஷி இருந்தார். அதர்வா என்ற அந்த ரிஷியின் மூலம் பிரகாசமானது அதர்வ வேதம். அதிலே பலவிதமான ஆபத்துகளைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும், சத்ருக்களை அழிப்பதற்கும் மந்திரங்கள் இருக்கின்றன. ப்ரோஸ், பொயட்ரி இரண்டும் கலந்து இருக்கின்றன. மற்ற வேத மந்திரங்களுக்கும் இந்தப் பிரயோஜனம் உண்டு. ஆனால் மற்ற வேதங்களில் இல்லாத அனேக தேவதைகள், இன்னும் கோர மான பல வித ஆவிகள் இவற்றைக் குறித்தும் மந்திரங்கள் அதர்வத்தில்தான் இருக்கின்றன. மாந்திரீகம் என்று இப்போது சொல்கிற அனேக விஷயங்கள் அதர்வ வேதத்திலிருந்து வந்தவைதான்.

ரொம்ப உயர்ந்த தத்வங்களைக் கொண்ட மந்திரங்களும் அதர்வத்தில் இருக்கின்றன. லோகத்தில் இருக்கப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி விசித்ரத்தை எல்லாம் கொண்டாடுகிற 'ப்ருத்வீ ஸூக்தம்' இந்த வேதத்தில்தான் வருகிறது.

யக்ஞத்தை மேற்பார்வை இடுகிற பிரம்மாவை அதர்வ வேதத்துக்குப் பிரதிநிதியாகச் சொல்லியிருப்பது இதற்கு ஒரு பெருமை. இதன் ஸம்ஹிதா பாகத்தின் அத்யயனம் வடக்கே ரொம்ப ரொம்பத் தேய்ந்து போய் தெற்கே அடியோடு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இல்லாமல் போய்விட்டாலும் பிரஸித்தமான பத்து உபநிஷத்துகளுக்குள், 'பிரச்னம்', 'முண்டகம்', 'மாண்டூக்யம்' என்ற மூன்று உபநிஷத்துகள் அதர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்தனவாகவே உள்ளன. முமுக்ஷுவானவன் (ஞான ஸாதகன்) மோக்ஷம் பெறுவதற்கு மாண்டூக்ய உபநிஷத் ஒன்றே போதும் என்று வசனம் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட உபநிஷத் அதர்வத்தைச் சேர்ந்ததாகவே இருக்கிறது.

பிற்காலத்தில் அதர்வ அத்யயனம் விட்டுப் போனாலும், நீண்ட காலம் அது வழக்கில் இருந்திருக்கிறது என்று கல்வெட்டுகளிலிருந்து தெரிகிறது. திண்டிவனத்திற்குப் பக்கத்தில் பேரணிக்குக் கிட்டே எண்ணாயிரம் என்ற ஊரிலும், காஞ்சீபுரத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள வாலாஜாபாத் ஸமீபத்திலேயும் கிடைத்திருக்கிற கல்வெட்டுகளில், ஆங்காங்கே இருந்த பெரிய வித்யாசாலைகளைப் பற்றித் தகவல்கள் இருக்கின்றன. இவற்றைப் பார்த்தால், பிற்காலச் சோழர் ஆட்சிக் காலத்திலுங்கூடத் தமிழ் தேசத்தில் அதர்வ வேத அத்யயனம் இருந்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது.

வடக்கே ஒரிஸாவில் இருக்கும் பிராமணர்களில் பதினெட்டுப் பிரிவுகள் உள்ளன. அவர்களில் 'ஆதர்வணிகர்' என்றே ஒரு பிரிவுக்குப் பெயர். அதர்வ வேதிகள் என்பதே இதற்கு அர்த்தம். இப்போதும் குஜராத், ஸௌராஷ்டிரம், கோசலம் முதலான தேசங்களில், ரொம்பவும் அபூர்வமாக அதர்வ வேதிகள் இருக்கிறார்கள்★.

மந்திரங்களுக்குள் மஹா மந்திரமாக விளங்கும் காயத்ரி மூன்று வேத ஸாரம் என்று கருதப்படுகிறது. மூன்று வேதம் என்பதால் இங்கே அதர்வத்தைச் சேர்க்கவில்லை என்றாகிறது. இதனால் அதர்வ வேதத்தை அத்யயனம் பண்ணுமுன் புனருபனயனம் (இரண்டாம் முறை பூணூல் கல்யாணம்) பண்ண வேண்டும் என்ற அபிப்ராயமும் இருக்கிறது. பொதுவாகப் பிரம்மோபதேசத்தில் உபதேசிக்கப்படும் காயத்ரிக்கு 'த்ரிபதா

★ ஸ்ரீ பெரியவர்கள் மேற்கொண்ட நன்முயற்சிகளால் அதர்வ வேத அத்யயனம் மீளவும் பொலிவு பெற வாய்ப்புள்ளது. தமிழக வித்யார்த்திகளும் குஜராத்தில் உள்ள ஸினோருக்குச் சென்று அதர்வ வேதப் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

காயத்ரி' என்று பெயர். அது மூன்று பாதம் உடையதாக இருப்பதால் இப்படிப் பெயர். ஒவ்வொரு பாதமும் ஒரு வேதத்தின் ஸாரமாகும். அதர்வ வேதத்துக்கு வேறு காயத்ரி உண்டு. இப்போது அதர்வ வேதிகள் என்று யாரும் இல்லாத போது, அந்த வேதத்தை மற்ற வேதக்காரன் அத்யயனம் பண்ண வேண்டுமானால் இன்னொரு முறை உபநயனம் செய்து கொண்டு அதர்வ காயத்ரியை உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டு, பிறகு அந்த வேதத்தைக் கற்க வேண்டும். மற்ற மூன்று வேதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த மூன்றில் மற்ற இரண்டை அத்யயனம் பண்ண வேண்டுமானால், இப்படிப் புனருபனயனம் செய்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், இந்த த்ரிவேதிகளுக்கும் பொதுவாக ஒரே காயத்ரி இருக்கிறது.

பொதுவான பெருங்கருத்து

இப்படி வேதங்கள் பலவாக இருந்தாலும், அதில் ஒவ்வொன்றைச் சேர்ந்தவர்களிடையே ஆசாரங்களில் சில வித்தியாஸங்கள் இருந்தாலும், எல்லா வேதங்களும் ஒரே லக்ஷ்யத்தை உடையவைதான். ஸமஸ்த லோகத்திற்கும், ஸகல ஜீவ ஜந்துக்களுக்கும் க்ஷேமத்தைக் கோருவதும், அவனவன் ஆத்மாவை அபிவிருத்தி பண்ணிக் கொண்டு, ஸத்ய தத்வத்தோடு சாச்வதமாகச் சேர்ந்து விடுவதும்தான் எல்லா வேதங்களுக்கும் பொதுவான லக்ஷ்யம்.

வேதங்களில் பொதுவான இன்னொரு பெருமை, 'இது ஒன்றுதான் வழி', 'இது ஒன்றுதான் தெய்வம்' என்று அது சொல்லாமல், சிரத்தையோடு எந்த மார்க்கத்தை அனுஸரித்தாலும், எந்தத் தேவதையை எப்படி உபாஸித்தாலும், அதுவே சத்தியமான ஒரு வழியில் கொண்டு விட்டுவிடும் என்பதுதான்! வேதம் தவிர இந்த மாதிரிப் பல வழிகளை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஆதரித்துப் பேசுகிற மதப் பிரமாண நூல் வேறெதுவுமே லோகத்தில் இருக்கவில்லை. தன் வழி ஒன்றே மோக்ஷ மார்க்கம் என்றுதான் அந்தந்த மதத்தின் மூலநூலும் சொல்லும். ஒரே ஸத்தியத்தைப் பலபேர் பல தினுசாகக் கண்டு கொள்ளலாம் என்று விசால மனப்பான்மையோடு சொல்வது வேதம் மட்டும்தான்!

பிராம்மணம், ஆரண்யகம்

இதுவரைக்கும் நான் வேதம் என்று சொன்னதெல்லாம், அனேகமாக ஒரு வேத சாகையின் ஸம்ஹிதா பாகத்தைத்தான். ஸம்ஹிதைதான் வேதத்தின் main text. இதைத் தவிர, ஒவ்வொரு வேதத்திலும் ப்ராஹ்மணம் என்று ஒரு பாகமும், ஆரண்யகம் என்று ஒரு பாகமும் உண்டு.

ப்ராஹ்மணம் என்ற பாகத்தில் வைதிகமான கர்மாக்கள் இன்னின்ன வென்று விதிக்கப்படுகின்றன. அவற்றை இப்படி இப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்றும் அவற்றில் விளக்கியிருக் கிறது. வேத ஸம்ஹிதையில் வருகிற மந்திரங்களை யக்ஞம் என்ற காரியமாக்குகிறபோது இன்னின்ன வார்த்தைக்கு இப்படி அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் பிராம்மணத்தில் சொல்லியிருக்கும். யக்ஞாதி கர்மாக்களைப் பண்ணுவதற்கு இவை guide-book என்றும் சொல்லலாம்.

ஆரண்யகம் என்பதில் 'ஆரண்ய' என்ற வார்த்தை இருக்கி றது. தண்டகாரண்யம், வேதாரண்யம் என்றெல்லாம் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். ஆரண்யம் என்றால் காடு. வேத ஸம்ஹிதை யிலோ, பிராம்மணத்திலோ 'வீட்டைக் விட்டுக் காட்டுக்குப் போ' என்று சொல்லியிருக்கவில்லை. வீட்டிலே வாழ்ந்து கொண்டு கிருஹஸ்த தர்மத்தை (இல்லற வாழ்நெறியை) நடத்திக் கொண்டு வரும்போது பண்ண வேண்டியதுதான் யக்ஞம் முதலான வைதிகக் கர்மானுஷ்டானங்கள். ஆனால்,

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இவற்றால் சித்த சுத்தி ஏற்பட்டபின், காட்டுக்குப் போய் மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்காரத்தான் வேண்டும். அதற்கான பக்குவத்தை அடைவதற்குத்தான் அத்யயனமும், யக்ஞ கர்மானுஷ்டானமும் பூர்வாங்கம். காட்டுக்கு ஓடுவதற் குத் தயார் பண்ணுவதுதான் ஆரண்யகம்.

ஸம்ஹிதையில் மந்திரமாகவும், பிராம்மணத்தில் கர்மாவாக வும் இருப்பதன் தத்வார்த்தம் என்னவோ, உள்பொருள் என்னவோ அந்த ஸித்தாந்தங்களை, பிலாஸஃபியை, விளக்கு வதற்கே ஆரண்யகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மறைபொருளாக வும், உருவகமாகவும் வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதை ஆரண் யகம் விண்டு விளக்கும். யாகம் பண்ணுவதைவிட அதன் உள்ளர்த்தத்தை விசாரணை செய்வதுதான் ஆரண்யகங்களுக்கு முக்கியம். காட்டிலே (ஆரண்யகங்களிலே) ஆசிரமவாஸிகள் சேர்ந்து பண்ணின இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சிகள் ரூபமாகவே ஆரண்யகங்களை இக்கால அறிவாளிகள் கருதுகிறார்கள்.

ஆரண்யகமாகவும் உபநிஷத்தாகவும் சேர்ந்து இருக்கப் பட்ட ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத், அச்வமேத யாகத்தைப் பற்றிய இப்படிப்பட்ட தத்வ விளக்கத்தோடுதான் ஆரம்பிக் கிறது!

உபநிஷதங்கள்

இந்த ஆரண்யகங்களுக்கு முடிவிலேதான் உபநிஷதங்கள் வருகின்றன. ஸம்ஹிதை மரம் என்றால், அதற்குப் பிராம்மணம் பூ, ஆரண்யகம் காய், உபநிஷதந்தான் முடிவான பழம் (பலம்-பலன்). ஞானமார்க்கத்திலே ஜீவாத்ம - பரமாத்ம அபேதத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பதற்காக ஏற்பட்ட நேர் ஸாதனம் உபநிஷத்துதான். இதில் நம்மைச் சேர்ப்பதற்கே ஸம்ஹிதையும், பிராம்மணமும், ஆரண்யகமும் இருக்கின்றன. உபநிஷத்துகளில்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பலதரப்பட்ட வித்யைகள், யக்ஞங்கள், தேவதா உபாஸனைகள் அங்கங்கே சொல்லியிருந்தாலும், முக்கியமாக அது தத்வ விசாரம்தான். கர்மா எல்லாம் விட்டுப் போகிற நிலையைச் சொல்வதுதான் உபநிஷதங்களின் பரம தாத்பரியம்.

இதை வைத்துத்தான் வேதத்தையே கர்மகாண்டம், ஞான காண்டம் என்று இரண்டாகப் பிரித்திருக்கிறது. இதையே (முறையே) பூர்வ மீமாம்ஸை, உத்தர மீமாம்ஸை என்று சொல்வதுண்டு.

கர்ம காண்டத்தை ஆராய்ச்சி பண்ணி, அதுவே முடிந்த முடிவான பலன் என்று ஜைமினி மஹரிஷி செய்திருக்கிற சாஸ்திரத்துக்குப் 'பூர்வ மீமாம்ஸை' என்று பெயர். இம்மாதிரியே ஞான காண்டத்தை விசாரித்து அதையே பரம தாத்பரியமாக முடிவு பண்ணி, வியாஸர் செய்த பிரம்ம ஸூத்ரம் 'உத்தர மீமாம்ஸை' எனப்படுகிறது. கர்ம காண்டத்தோடு பார்க்கும் போது, உபநிஷத் பாகமான ஞான காண்டம் ரொம்பச் சின்னதுதான். இதற்கேற்பவே ஜைமினி ஸூத்ரம் ஆயிரம் ஸெக்ஷன் கொண்ட 'ஸஹஸ்ர அதிகரணி'யாகவும், பிரம்ம ஸூத்ரம் இருநூறுக்கும் குறைவான அதிகரணமுள்ளதாகவும் இருக்கின்றன. ஒரு விருக்ஷத்தில் இலைகள் நிறைய இருந்தாலும் புஷ்பமும் பழமும் கொஞ்சமாகவே இருக்கிறாற்போல், வேத விருக்ஷத்தில் கர்மகாண்டம் நிறையவாகவும், உபநிஷத் பாகம் கொஞ்சமாகவும் இருக்கிறது.

உபநிஷத்தின் தத்வ விசாரம் என்பது இதர தேசங்களில் பிலாஸஃபிக்காரர்கள் புத்தி பூர்வமாக ரொம்பவும் ஆழமாக ஸத்யத்தை ஆராய்கிற மாதிரி மட்டும் முடிந்து விடவில்லை. புத்தியினால் ஆராய்ந்ததை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொள்வது தான் முக்கியம். ஹல்வா தித்திக்கிறது என்று தெரிந்து கொண்டால் மட்டும் என்ன பிரயோஜனம்? அதைச் சாப்பிட்டுத் தித்திப்பை அனுபவிக்க வேண்டும். மற்ற பிலாஸஃபிகளுக்கு இல்லாமல் உபநிஷதங்களுக்கு மாத்திரம் இருக்கிற பெருமை, அது மந்திராக்ஷரங்களைக் கொண்டதாதலால், எந்தத் தத்வங்களைச் சொல்கிறதோ அதை மந்திர சப்தத்தின் சக்தியால் அனுபவத்துக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விடுகிறது. மற்ற தேசத்து பிலாஸஃபிகள்போல் வெறும் அறிவா

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ராய்ச்சியாக இல்லாமல், அதை அனுபவத்தில் உறைக்கும்படியாகப் பண்ணுவதற்கு எப்பேர்ப்பட்ட வாழ்முறை வேண்டுமோ அப்பேர்ப்பட்ட தர்மங்கள் நிறைந்த ஒழுக்கமான வாழ்க்கையை வேதத்தின் கர்மகாண்டம் சொல்லியிருக்கிறது. அதன்படி வாழ்ந்து, தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, அப்புறம் கர்மாக்களை விட்டுவிட்டு, இந்த உபநிஷத்துகளை ஒருத்தன் அனுஸந்தானம் பண்ணும்போது, அதிலுள்ள தத்வங்கள் வெறும் புத்திவாதமாக இல்லாமல் அவனுடைய அனுஷ்டானத்திலேயே ஜீவனோடு பிரகாசிக்கின்றன. இந்தத் தத்வங்களுக்கெல்லாம் உச்சியில்தான் ஜீவப் பிரம்ம அபேதம் இருக்கிறது.

பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் இரண்டறக் கலக்கும் அந்த உச்ச ஸ்தானத்தைப் பிடிப்பதற்காகத்தான், கர்மாக்களால் பக்குவம் பெற்ற ஒருத்தன், ஸகல கர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்வது. அப்படி வாங்கிக் கொள்கிற சமயத்தில் அவனுக்கு மஹா வாக்யங்கள் என்று நாலு மந்திரங்கள் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. இந்த நாலும் ஜீவப் பிரம்ம அபேதத்தைச் சொல்லுபவையே. அவற்றை மனனம் பண்ணி, நிதித்யாஸனம் என்ற பெயரில் ஆழ்ந்து தியானம் செய்தால், அபேத நிலை பிரத்யக்ஷமாகவே ஸித்தித்துவிடும். இப்படிப்பட்ட நாலு மஹாவாக்கியங்களும் நாலு உபநிஷத்துகளில்தான் இருக்கின்றன. எத்தனையோ கர்மா, தினுசு தினுசான பிரார்த்தனை, வாழ்க்கை விதிகள் எல்லாம் ஸம்ஹிதை, பிராம்மணம் முதலான பாகங்களில் இருந்தாலும், முடிந்த முடிவாகப் பரம லக்ஷ்யத்தைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று வருகிறபோது, அதை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாக இருப்பது உபநிஷத் மஹாவாக்கியங்கள்தான்.

'உயர்ந்த அனுபவ ஞானமேதான் பிரம்மம்' என்ற தாத்பரியத்தில் ஐதரேய உபநிஷத்தில் ஒரு மஹா வாக்கியம் இருக்கிறது. இது ரிக்வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிஷத்து. 'நான் பிரம்மமாக இருக்கிறேன்' என்ற அர்த்தமுள்ள ஒரு மஹாவாக்யம் ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் வருகிறது. இது யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது. 'நீயும் பரமாத்மாவும் ஒன்றுதான்' என்று சிஷ்யனுக்குக் குரு உபதேசிக்கிற ரூபத்தில் சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலே ஒரு மஹா வாக்கியம் இருக்கிறது. இதுதான் ஸாம

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வேதத்துக்கான மஹா வாக்யம். 'இந்த ஆத்மா என்பது பிரம்மமேதான்' என்று சொல்கிற மஹாவாக்யம், மாண்டூக்ய உபநிஷத்தில் வருகிறது. இது அதர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்தது. இப்படியாக நாலு வேதங்களிலும் விசேஷமாக இருக்கப்பட்ட மஹாவாக்கியங்கள் அந்தந்த வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிஷத்து களிலேயே வருகின்றன.

ஆசார்யாள் கடைசியில் உபதேச ஸாரமாகச் சொன்ன 'ஸோபான பஞ்சக'த்தில், வேதத்தை (ஸம்ஹிதையை) அத்ய யனம் பண்ணுங்கள், அதில் (பிராம்மணத்தில்) சொல்லியுள்ள எல்லாக் கர்மாக்களையும் பண்ணுங்கள் என்று ஆரம்பித்து, இந்த மஹாவாக்யங்களில் உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டு, அவற்றையே அனுஸந்தானம் செய்து பிரம்மபாவத்தை அடை யுங்கள் என்று முடிக்கிறார்.

அத்தனை வேதங்களுக்கும் முடிவான நிலை உபநிஷத்தில் சொன்னதுதான். உபநிஷத்துகளுக்கே 'வேதாந்தம்' என்ற பெயர் இருக்கிறது. அந்தம் என்றால் முடிவு; வேதத்துக்கு அந்தமாக இருப்பது வேதாந்தம்.

உபநிஷத்துகள் இரண்டு விதத்தில் வேதத்துக்கு முடிவாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சாகையை எடுத்துக் கொண்டாலும் முதலில் ஸம்ஹிதை, அப்புறம் பிராம்மணம், பிறகு ஆரண்ய கம் என்று வந்து, அந்த ஆரண்யகத்தின் கடைசியில் உபநிஷத்து வருகிறது. அதனால் ஒவ்வொரு சாகைக்கும் முடிவாக இருக்கிறது. அதோடுகூட வேதங்கள் சொல்லும் தாத்பரியத்துக்கும் முடிவாக, லக்ஷ்யமாக இருப்பது உபநிஷத்து கள்தான். இப்படியாக புஸ்தகங்களின் அமைப்பு (order of texts), தாத்பரியம் என்ற இரண்டு விதத்திலும் வேதங்களுக்கு முடி வாக இருப்பவை உபநிஷத்துகள்.

ஊருக்குக் கோயில், கோயிலுக்குக் கோபுரம், கோபுரத்துக் குச் சிகரம் என்று உயர்ந்து கொண்டே போகிற மாதிரி, நம்முடைய தத்துவங்களுக்குச் சிகரமாக, வேத முடிவாக இருப்பது உபநிஷத்துகளே.

'உப-நி-ஸத' என்றால் 'பக்கத்திலே உட்கார்ந்து கொள்வது' என்று அர்த்தம். சிஷ்யனை இப்படி உட்கார்த்தி வைத்துக்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

கொண்டு குருவானவர் செய்த உபதேசம்தான் உபநிஷத்துகள். 'பிரம்மத்துக்குப் பக்கத்திலேயே போய்ச் சேரும்படியாகச் செய்வது' என்றும் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.' 'உபநயனம்' என்றால், 'குருவிடம் கொண்டு விடுவது', 'பரமாத்மாவிடம் கொண்டு விடுவது' என்று இரண்டு விதமாகவும் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள இடம் இருப்பதுபோல, 'உபநிஷத்' என்றாலும் இப்படி இரட்டைப் பொருள் கொள்ளலாம்.

பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு செய்கிற உபதேசம் என்றால் அது ரஹஸ்யமானது என்று அர்த்தம். மதிப்புத் தெரியாத அபக்குவிகளுக்கு அது சொல்லத் தக்கதல்ல. இதனால்தான் உபநிஷத்களுக்குள்ளேயே கதா பாகங்களாக இல்லாமல் ரொம்பவும் ஸூக்ஷ்மமான தத்வங்களைச் சொல்கிறபோது, 'இது உபநிஷத், இது உபநிஷத்' என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கும். வேதத்தில் மறை பொருளாக இருக்க வேண்டியவற்றை 'ரஹஸ்யம்' என்பார்கள். வேதாந்தமான உபநிஷத்தில் அப்படிப்பட்ட ரஹஸ்யங்களையே 'உபநிஷத்' என்று சொல்லியிருக்கும்.

பிரம்ம ஸூத்ரம்

ஒவ்வொரு ஸித்தாந்தத்துக்கும் ஸூத்ரம், பாஷ்யம், வார்த்திகம் என்று மூன்று உண்டு என்று சொன்னேன். இப்போது நம் தேசத்திலிருக்கப்பட்ட சங்கரர், ராமானுஜர், மத்வர், ஸ்ரீகண்டர் (சைவ சம்பிரதாய ஆசாரியர்) முதலியவர்களின் ஸித்தாந்தங்களுக்கெல்லாம் வேதாந்த மதங்கள் என்றே பொதுப் பெயர். இந்த ஆசார்யர்கள் எல்லோருமே உபநிஷத்துகளில் தங்கள் தங்கள் கொள்கையைத்தான் சொல்லியிருக்கிறது என்று ஆதாரம் காட்டுகிறார்கள். உபநிஷத்துகளில் பத்தை முக்கியமாக எடுத்து அவற்றுக்குத் தங்கள் ஸித்தாந்தப்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பிரகாரம் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்★ அதனால் வேதாந்த மதத்துக்கு ஸூத்ரத்தின் ஸ்தானத்தில் உபநிஷத்து களையே சொல்ல வேண்டும். 'ஸ்தானத்தில்'தான்; வாஸ்தவ மாக உபநிஷத்துகள் ஸூத்ர ரூபத்தில் இல்லை.

ஸூத்ரம் என்றால் எப்படியிருக்க வேண்டும்? ரொம்ப ரொம்பச் சுருக்கமாகத் தத்வங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போக வேண்டும். மினிமம் (அதம பக்ஷமான) வார்த்தைகளில் சொல்லிக் கொண்டு போகிறதை (aphorism என்பதை)த்தான் ஸூத்திரம் என்பது. இந்த definitionபடி, உபநிஷத்துகளை நேராக ஸூத்திரம் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனாலும் வேதாந்த ஸம்பிரதாயங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதார நூலாக (basic text-ஆக) ஓர் அசல் ஸூத்ர புஸ்தகமும் இருக்கிறது. அது தான் 'ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்' என்பது.

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்துக்கு ஒவ்வொரு ஸம்பிரதாயத்தை ஒட்டி யும் பாஷ்யம் உண்டு. இந்தப் பிரம்ம ஸூத்ரம் என்பது என்னவென்றால், உபநிஷத்துகளில் சொல்லியிருக்கிற தத்வங் களின் ஸாரத்தை ரத்தினச் சுருக்கமாக ஸூத்ர ரூபத்தில் வியாஸ மஹரிஷி எடுத்துச் சொல்லியிருப்பதுதான்!

பத்ரி என்னும் இலந்தை மரத்தடியில் இருந்ததால், வியாஸ ருக்கு பாதராயணர் என்றும் ஒரு பேர் உண்டு. அதனால், இதற்குப் பாதராயண ஸூத்ரம் என்ற பெயரும் இருக்கிறது.

ஜீவன் யார்? அவன் வாழ்கிற ஜகத் என்பது என்ன? இதற்கெல்லாம் காரணமான ஸத்ய தத்துவம் என்ன? – என்கிற மூன்று விஷயங்களை முக்கியமாக விசாரிக்கும் வேதாந்த ஸம்பிரதாயங்களுக்கெல்லாம் ஆதார நூலாக பிரம்ம ஸூத்ரம் இருக்கிறது.

ஆனால் அதுவும் வியாஸரின் சொந்த அபிப்ராயங்களைச் சொல்வதல்ல. ஏற்கெனவே இருந்த வேதாந்த சாஸ்திரமான

★ ராமானுஜர் நேராக உபநிஷத் பாஷ்யம் செய்யாவிடினும், அவற்றின் கருத்துகளைத் தெரிவிப்பதாக நூல்கள் எழுதியுள்ளார். அவரது கொள்கை வழியில் பிற்காலத்தே ரங்கராமானுஜர் என்பவர் நேர் பாஷ்யம் எழுதி யுள்ளார்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

உபநிஷத்துகளின் அர்த்தத்தை விசாரித்து வியாஸர் பண்ணி னதுதான் அது. வேதத்தின் பிற்பகுதியில் வரும் உபநிஷத்தை ஆராய்வதால், 'உத்தர மீமாம்ஸை' என்று அதற்குப் பேர்.

அதில் ஐந்நூற்றுச் சொச்சம் (555) ஸூத்ரங்கள் இருக்கின் றன. அந்தப் புஸ்தகம் நாலு அத்யாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டி ருக்கிறது. ஒவ்வொரு அத்யாயமும் நாலு பாகங்களாக இருக்கி றது. மொத்தம் எல்லாவற்றிலும் சேர்ந்து, 'அதிகரணம்' என்கிற சுமார் இருநூறு (191) ஸெக்ஷன்கள் இருக்கின்றன.

ஸன்னியாஸ லக்ஷ்யத்தை முடிவாகச் சொல்வதால் 'பிக்ஷு ஸூத்ரம்' என்றும், சரீரத்துக்குள் இருக்கிற ஆத்மாவைப் பற்றி விசாரிப்பதால் 'சாரீரகம்' என்றும் பிரம்ம ஸூத்ரத்துக்குப் பெயர்கள் உண்டு.

ஸூத்ரம் என்றால் கயிறு என்று ஒரு அர்த்தம். மங்கள ஸூத்ரம் என்று தாலிக்கயிற்றைச் சொல்கிறோம் அல்லவா? இந்த அர்த்தத்தை வைத்து ஆசார்யாள் தம்முடைய பாஷ்யத் தில் (I.1.2) சிலேடையாகச் சொல்கிறார்:

வேதாந்த வாக்ய குஸும க்ரதனார்த்தத்வாத்
ஸூத்ராணாம்

வேதம் என்ற விருக்ஷத்தில் பூத்த உபநிஷத் புஷ்பங்கள் உதிரி உதிரியாக இருந்தால் நாம் எப்படி அதை மாலையாகப் போட்டுக் கொள்ள முடியும்? அதற்காக உபநிஷத் புஷ்பங் களையெல்லாம் ஒன்றாகத் தொடுத்துத் தருகிற கயிறாக இந்தப் பிரம்ம ஸூத்ரம் இருக்கிறது என்று ஆசார்யாள் சொல்கிறார்.

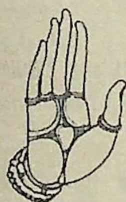
இன்றைக்கு ஹிந்து மதம் என்ற பெயரில் உள்ள எல்லா ஸம்பிரதாயங்களுக்கும், ஸித்தாந்தங்களுக்கும், ஆதாரமான ஸூத்ரம் பிரம்ம ஸூத்ரம் என்றால் அந்தப் பிரம்ம ஸூத்ரத் துக்கு ஆதாரமாக இருப்பது உபநிஷத்துகள்தான், இதனால் தான் வைதிக மதங்களை எல்லாமே 'ஔபநிஷத மதங்கள்' என்று சொல்கிற வழக்கமும் இருக்கிறது.

'Vedanta, Vedanta' என்று மேல்நாட்டு அறிவாளிகள் கொண் டாடுவது உபநிஷத்துகளைத்தான். இஹலோகத்தின் அல்ப

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

விஷயங்களை விட்டுக் கொஞ்சம் வைராக்யமாக, ஞானமாக யாராவது ஏதாவது சொன்னாலும், 'என்னடா வேதாந்தம் பேசுகிறாய்?' என்றுதான் பொது வழக்கில் கேட்கிறோம்! அப்படியாக, ஞானத்தைப் பூரணமாக வைத்து இந்த உபநிஷத்துகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

வேதத்தின் முடிவு என்கிற மாதிரியே வேதத்தை ஒரு புருஷனாகச் சொன்னால், அந்த வேத புருஷனுக்குச் சிரஸாக இருப்பது உபநிஷத்துகளே என்ற அர்த்தத்தில், அதற்கு 'ச்ருதி சிரஸ்' என்றும் பெயர் இருக்கிறது. 'சு(ரு)தி முடி' என்றும், 'மறை முடி' என்றும் தமிழில் பெயர் இருக்கிறது!

வேதமும் வேதாந்தமும் முரணானவையா?

வேதத்தின் கர்ம காண்டத்தில் என்ன காரியங்களை எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறதோ, அதை எல்லாம் இல்லாமல் பண்ணுவதாக இருக்கிறது அதே வேதத்தின் ஞானகாண்டமான உபநிஷத்து! கர்ம காண்டத்தில் தேவதைகளை உபாஸிக்கச் சொல்லி, அதற்கு ஏகப்பட்ட வழிபாட்டு முறைகளைக் கொடுத்துவிட்டு, இங்கே உபநிஷத்தில் அதே வேதம், 'தேவ பூஜை பண்ணுகிறவன் அசடு, அவனைப் பசுவுக்கு ஸமானம்' என்று கேலி பண்ணுகிறது!

இது இப்படி ரொம்பவும் விசித்ரமாக இருக்கிறது. ஒரே வேதத்தின் ஆரம்பத்தில் என்ன இருக்கிறதோ, அதற்கு முழுக்க மாறாக அதன் முடிவு இருக்கிறது! ஒரு பக்கம் கர்ம மயமாக வும், இன்னொரு பக்கம் ஞான மயமாகவும் வித்யாஸமாக இருக்கிறது. இந்த வித்யாஸத்தினால், 'வேதம்' என்றாலே கர்ம காண்டம் என்றும், 'வேதாந்தம்' என்றால் ஞான காண்டமான உபநிஷத் என்றும் பிரித்து அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிற அளவுக்கு ஆகியிருக்கிறது.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வேதாந்தத்தைத்தான் கீதையில் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். அவரே அதே கீதையில் (கர்ம காண்டமான) வேதத்தைத் திட்டுத் திட்டு என்று திட்டுகிறார். புத்தரும், மஹாவீரரும்தான் முதலில் வேதத்தைத் திட்டினார்கள் என்று பொதுவில் சொல்கிறார்கள். இது சரியில்லை. ஸாக்ஷாத் கிருஷ்ண பரமாத்மாதான் இவர்களுக்கு முந்தியே வேதத்தை நன்றாக வைதிருக்கிறார். ஓரிடத்தில் (II,42-45) 'வேதமெல்லாம் ஸத்வ-ரஜோ-தமோ குண ஸம்பந்தமானதுதான். இந்த முக்குணங்களையும் கடந்த நிலையை நீ அடையவேண்டும்' என்று அர்ஜுனனிடம் சொல்கிறார். 'காமாத்மாக்களாக ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசை வைத்து, போகத்தையும் ஐச்வர்யத்தையுமே நினைத்துக் கொண்டு, இந்த வேத கர்ம மூடர்கள் மறுபடி மறுபடி ஜன்மா எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஸமாதியில் உண்டாகிற நிச்சயமான புத்தி ஏற்படாது' என்றெல்லாம் நிந்திக்கிறார். இன்னோரிடத்தில் (XI-48) 'வேத யக்ஞ அத்யயனங்களால் நான் அடையத் தக்கவனில்லை' என்கிறார்.

வேதம்தான் ஸகல தர்மத்துக்கும் மூலம் என்று இத்தனை நேரம் நான் நீள நெடுக அளந்துவிட்டு, இப்போது இப்படிச் சொன்னால் முரணாக இருக்கும்!

தீர விசாரித்துப் பார்த்தால், இதிலே முரணாக ஒன்றும் இல்லை என்று தெரியும். சாதாரணமாக நாம் இருக்கப்பட்ட நிலையில், முக்குணங்களையும் கடந்து மனஸை ஆடாமல் அசையாமல் நிறுத்தித் தியானம் பண்ணுவது, உபநிஷத்தில் சொல்கிற ஆத்மாவின் ஸத்ய நிலையைத் தெரிந்து கொள்வது என்றால், துளிக்கூட முடியாமல்தானே இருக்கிறது? அந்த நிலையில் நம்மைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொண்டு சேர்ப்பதற்காகத்தான் வேத கர்மானுஷ்டானங்கள் யாவும் இருக்கின்றன. லோகம் என்பது நிஜம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற வரையில், இதிலே நாம் க்ஷேமமாக இருப்பதற்காகத் தேவதைகளை உபாஸிக்கிறோம். லோகம் நிஜம் என்று நினைப்பதால், அந்த லோகத்துக்கும் தேவர்களால் க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணுகிறோம். இந்த லோகம் மாதிரியே தேவ லோகம் நிஜம், தேவதைகளும் நிஜம் என்று வைத்துக் கொண்டு அந்தத் தேவதைகளுக்கு உபகாரம் பண்ணி, அவர்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

களிடமிருந்து பிரத்யுபகாரமாகப் பல நன்மைகளைப் பெறுகிறோம். இந்த லோகத்தில் ஸந்தோஷமாக வாழ்க்கை நடத்துவது போலவே, தேவலோகத்துக்குப் போய் ஸ்வர்க்க போகங்களை அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறோம். இதெல்லாம் சரிதான். ஆனால் இதோடேயே நின்றுவிட்டால், முக்கியமான லக்ஷ்யத்தைக் கோட்டை விட்டதாக அல்லவா ஆகிவிடுகிறது? வாஸ்தவத்தில் நாம் பரமாத்மாவை சாச்வதமாகச் சேர்ந்திருப்பது தானே லக்ஷ்யம்? அதை விட்டுவிட்டு, மற்றவற்றை மட்டும் பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் அது அசட்டுத்தனந்தானே?

நாம் இருக்கிற நிலையில் லோகத்தைப் பொய்யென்று நினைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதால், 'சரி, மெய்யென்றுதான் வைத்துக்கொள்' என்று சொல்லி, லோக க்ஷேமத்துக்கான கர்மாக்களை வேதம் கொடுத்திருக்கிறது. நாம் உள்ள நிலையில் அரூபமான ஒரே பரமாத்மாவை அபேதமாக உபாஸிக்க முடியவில்லை என்பதால், அனேகம் தேவதைகளின் உபாஸனைகளை அது கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் இப்படிக் கர்மாவும் உபாஸனையும் பண்ணும்போதே, 'லோகமெல்லாம் அடிபட்டுப்போய், கர்மாவும் நின்று விடுகிற ஞானநிலை நமக்கு வர வேண்டும்; பல தேவதைகளை உபாஸிப்பதாக இல்லாமல், பரமாத்மாவுக்கு அன்னியமாக நாம் என்றே ஒன்று இல்லை என்று கரைகிற நிலை வர வேண்டும். அதற்கு ஆரம்பப் படிகளாக சித்தசுத்தியும், மனஸின் ஐகாக்ரியமும் (ஒருமுனைப்பாடும்) ஏற்படுவதற்காகவே இந்தக் கர்மாக்களையும், உபாஸனைகளையும் வேதம் கொடுத்திருக்கிறது' என்ற அறிவோடு பண்ண வேண்டும். அப்படியில்லாமல், வெறுமே லௌகிகமான க்ஷேமத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வது, தேவதைகளிடம் கொடுக்கல்-வாங்கல் வியாபாரம் மாதிரி யக்ஞம் கொடுத்து – நன்மை பெறுவது என்று இதோடேயே நிறுத்திக் கொண்டால், ஸத்ய ஸாக்ஷாத்காரம் கிடைக்கவே கிடைக்காது. தேவலோகத்துக்குப் போனாலும், ஆத்மஸுகம் என்ற ஸத்ய ஸாக்ஷாத்கார ஆனந்தம் அதில் கிடைக்காது. மேலும், தேவலோக வாஸமும் நம் புண்ணியம் தீர்ந்தவுடன் முடிந்து, நாம் மறுபடி பூலோகத்தில் கர்ப்ப வாஸம் பண்ணுவதற்காகத் திரும்பித்தானாக வேண்டும். ஓர் அளவுக்கு நமது இப்போ

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தைய மனப்பான்மைக்கு விட்டுக் கொடுத்தும், நம்மை இன்றுள்ள நிலையிலிருந்தே சிறுகச் சிறுக (gradual-ஆக)ப் பக்குவப்படுத்தவுமே கர்மாவும், உபாஸனையும் வேதத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால், இதோடேயே நின்று விடுவேன், மேலே போக மாட்டேன் என்றால், அது தப்பு!

முதலில் வேத கர்மானுஷ்டானங்களைப் பண்ண மாட்டேன் என்பதும் தப்பு. அப்புறம், அதை ஒரு நாளும் விடமாட்டேன் என்பதும் தப்பு. இந்தக் காலத்தில் எல்லோரும் முதலிலேயே, 'யக்ஞமாவது? அத்யயனமாவது? இதெல்லாம் வேண்டவே வேண்டாம். நேரே உபநிஷத்துக்குப் போகிறோம்' என்கிறார்கள். இதனால் புத்தி பூர்வமாக (intellectual) உபநிஷத்தைப் பற்றி நிறையப் பேசுகிற ஸ்திதிதான் வந்திருக்கிறதே தவிர, அனுபவத்தில் சாந்தர்களாக, வைராக்யசாலிகளாக, ஆத்ம ஞானிகளாக யாரும் வரக் காணோம்! ஆரம்ப காலத்திலேயே அதற்கான ஸாதனைகளான கர்மானுஷ்டானங்களை விட்டுவிட்டதன் கோளாறுதான் இதற்குக் காரணம். இது ஒரு விதத்தில் தப்பு என்றால் ஞானத்துக்கே வர மாட்டேன் என்று கர்மமூடர்களாகவே நின்றுவிடுவது, இன்னொரு விதத்தில் தப்பாக இருக்கிறது.

முதல் கிளாஸ், இரண்டாம் கிளாஸ் என்று ஒவ்வொன்றாகப் படித்துத்தான் பி.ஏ-வுக்குப் போக வேண்டும். எடுத்தவுடனேயே பி.ஏ. போவேன் என்றாலும் தப்பு; ஆரம்ப கிளாஸ்களிலேயே ஃபெயிலாகிக் கொண்டு அப்படியே இருப்பேன். மேல் கிளாஸுக்குப் போக மாட்டேன் என்றால் அதுவும் தப்பு!

ஆதிகாலத்தில் பிந்திய கோஷ்டி நிறைய இருந்தது; இப்போது முன்னால் சொன்ன மாதிரியானவர்கள் அதிகம் இருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணபகவான் காலத்தில், கர்மானுஷ்டானத்தை விட்டு ஞானத்துக்கு வராதவர்கள் அதிகம் இருந்தார்கள். அவர்களைத்தான் அவர் திட்டினார். வேதத்தை அவர் திட்டிய

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தாகத் தோன்றுவதெல்லாம், வாஸ்தவத்தில் வேத தாத்பரியத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல், வேத கர்மாவோடு நின்றுவிட்டவர்களைக் குறித்து அவர் திட்டியதுதான்! உள்ளபடி வேதத்தை அவர் ஒரு நாளும் திட்ட மாட்டார்! வேதங்களை ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதற்காகவேதான், அவர் திரும்பத் திரும்ப அவதாரம் பண்ணினது!

அவருடைய காலத்தை ஒட்டி, கிருஷ்ண பரமாத்மா இப்படிக் கர்ம மார்க்கக்காரர்களைத் திட்டினார். இப்போது அவர் புதிதாகக் கீதை சொன்னால், இன்றைக்கு வேத கர்மாவே வேண்டாம் என்று நேராக உபநிஷத்துகளுக்குப் போகிறவர்களைத்தான் திட்டியிருப்பார். கீதையிலே கர்ம மூடர்களைத் திட்டுவதைவிட இன்னும் கடுமையாகத் திட்டியிருப்பார் என்றுகூடத் தோன்றுகிறது!

ஏனென்றால், அதைவிட இதுதான் பெரிய தப்பு. முதல் கிளாஸ், இரண்டாம் கிளாஸ் எப்படியும் படித்துத்தான் ஆக வேண்டும். அவனுக்கு நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுத்து மேல் கிளாஸுக்குப் பிடித்துத் தள்ளி விடலாம். ஆனால் முதலிலேயே பி.ஏ. போகிறேன் என்பவன் ஒரு வழிக்கும் வரவில்லை; அவனை ஒரு வழிக்குக் கொண்டு வரவும் முடியாது. ஆரம்பக் கிளாஸில் படிக்கிறவன் கொஞ்சமாவது விஷயம் தெரிந்து கொள்கிறான். இவனோ ஒன்றுமே தெரிந்து கொள்ள முடியாது!

வேதத்துக்கும் வேதாந்தத்துக்கும் முரண்பாடே இல்லை. வேதாந்தத்துக்குப் பக்குவப்படுத்துவதற்காகவே வேதம் (கர்ம காண்டம்) இருக்கிறது. அது லோக ஸம்பந்தமானதுதான், பல தேவதைகளின் ஸம்பந்தமானதுதான், முக்குண ஸம்பந்தமானதுதான். ஆனாலும் லோகத்தைவிட்டு, தேவதையும் உபாஸனையும் வேறில்லை என்று குணம் கடந்த நிலைக்குப் போவதற்குப் பூர்வாங்கமாகவே அது அப்படியிருக்கிறது என்று புரிந்து கொண்டு, அதை அனுஷ்டித்தால் அது தானாக ஞானகாண்டத்தில் கொண்டு சேர்த்து விடும்!

'ஸ்வய நன்மை மட்டுமில்லாமல், லோகத்திலுள்ள ஸமஸ்தப்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பிராணிகளுக்கும் வேத சப்தமும், யக்ஞமும் க்ஷேமம் கொடுப்பதாயிற்றே! இவன் லோகம் பொய் என்று ஞானியாகப் போய் விட்டால், லோக க்ஷேமம் என்ன ஆவது?' இப்படித் தோன்று கிறது. 'அவனுக்கு லோகம் பொய்யாகப் போய்விட்டாலும் நமக்கு அது நிஜம் மாதிரித்தானே இருந்து கொண்டு உபத்ரவப் படுத்துகிறது? இந்த உபத்ரவம் தீருவதற்கு யக்ஞம் மாதிரியான அனுஷ்டானம் எதுவும் ஞானி பண்ணவில்லையே!' என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் ஞானி இருக்கப்பட்ட உத்தமமான ஸ்திதியைப் பார்த்தால், அவன் யக்ஞம் என்று ஒன்று பண்ணித் தான் லோக க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்றே இல்லை. அவன் வாழ்க்கை முழுக்கவே யக்ஞமாகத்தான் இருக் கிறது. அவன் லோகத்தை அடியோடு பொய்யென்று நினைத் தாலும் சரி, அல்லது இந்த லோகம் பகவானின் லீலை என்று நினைத்தாலும் சரி, அவன் மூலமாக இந்த லோகத்துக்குப் பகவானின் அனுக்ரஹம் ஓயாமல் வெளிப்பட்டுக் கொண்டே தான் இருக்கிறது. ஞானிகளிடம் ஜனங்கள் கூட்டங்கூட்டமாகப் போவதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்கள் ஜனங்களை விட்டுப் போனாலும்கூட, இவர்கள் போய் அவர்களுடைய காலில் விழுவதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்கள் செய்கிற அனுக்ரஹந் தான் காரணம். அவர்கள் உத்தேசித்துச் செய்கிறார்களோ இல்லையோ, அவர்கள் மூலமாக ஈச்வரானுக்ரஹம் லோகத் துக்குப் பாய்கிறது. அவர்களது சன்னிதானத்திலேயே ஜனங் களுக்கு ஒரு தாபசாந்தி கிடைக்கிறது. லோக ரீதியான வேண்டு தல்கள்கூட நிறைவேறுகின்றன. தனக்கு அன்னியமாகத் தேவதை இல்லை என்ற ஞானத்தை அடைந்துவிட்ட ஞானியே தேவதைகளுக்கெல்லாம் மேலே பெரிய அனுக்ரஹத்தைப் பண்ணி விடுகிறான். அதனால், அவன் யக்ஞம் செய்யவில் லையே, லோக க்ஷேமத்துக்கு எதுவும் செய்யவில்லையே என்று நினைப்பது தப்பு!

பிற்காலத்திய வேதாந்த (ஹிந்து) மதத்தை, வேத கர்மா னுஷ்டமான காலத்திலிருந்து பிரித்து, 'இந்த ஹிந்துக்களுக்கு individual salvation (தனி மனுஷ்யனின் மோக்ஷம்)தான் முக்யம்; லோக க்ஷேமத்தை இவர்கள் கவனிப்பதேயில்லை; தியானம், யோகம், ஸமாதி எல்லாம் இன்டிவிஜுவல் ஸால்வே

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஷனையேதான் மையமாகக் கொண்டவை' என்று பிற மதஸ்தர்கள் சொல்கிறார்கள். 'கிறிஸ்து, நபி, புத்தர் மாதிரி அன்பு (love), ஸஹோதரத்வம் (brotherhood) இவற்றைச் சொல்லி social consciousness (சமூக உணர்வை) ஹிந்து மதம் வளர்க்கவில்லை' என்கிறார்கள். ஆனால் நம் மதத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால் வேத மதம், வேதாந்த மதம் என்று பிரிப்பதே முழுப் பிசகு. கடைசியில் ஸன்னியாஸாச்ரமத்தில் எவன் வேதாந்தியாக ஞானவிசாரம் பண்ணி, இண்டிவிஜுவல் ஸால்வேஷன் அடைகிறானோ, அவனேதான் அதற்கு முந்திய ஆச்ரமங்களில் அத்யயனமும், கர்மானுஷ்டானமும் பண்ணும் வைதிகனாக இருந்து கொண்டு, இவற்றால் லோக க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணுகிறான். அப்படிப் பண்ணியதேதான் இவனுக்குச் சித்த சுத்தியைக் கொடுத்து, தன்னுடைய சொந்த மோக்ஷத்துக்கு நேர்வழியான வேதாந்தத்தில் சேர்க்கிறது. அதிலே ஸித்தி அடைந்து ஞானியான பிறகும், இவன் காரியம் என்று பண்ணாமலே, தன் ஸன்னிதான விசேஷத்தாலேயே லோகானுக்ரஹம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். தனி மனுஷ்யனின் விமோசனம் (individual salvation), சமூக க்ஷேமம் (collective welfare) என்ற இரண்டில், எது மதத்துக்கு முக்கியமாக இருக்க வேண்டும் என்ற பெரிய கேள்வியை இங்கே நான் ஆராயவில்லை. அது தனி விஷயம். சமூகம் க்ஷேமம் அடைவதும், அடையாததும் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்தவன் பரமாத்ம தத்வத்தை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொள்கிற ஞானியாகா விட்டால் அந்த மதம் இருந்தாலென்ன, இல்லாவிட்டால் என்ன?

இந்த ஞான நிலைக்கு வருவதற்காகத்தான் அத்தனை கர்மாவும் உபாஸனையும் வைத்திருக்கிறது. வித்யாஸமே இல்லாமல் எல்லாம் ஒன்றாகிப் போய்விடுகிற ஞான நிலையை அடைவதற்கு வழியாகவேதான் நூறாயிரம் வித்யாஸமுள்ள வர்ணாச்ரம தர்மங்கள், இன்னார்தான் இன்னது பண்ணலாம் என்ற அதிகார பேதங்கள் எல்லாம் பூர்வாங்கமாக வைத்திருக்கிறது. வெறும் கர்மாவோடு, வித்யாஸத்தோடு நின்றுவிட்டால் தப்பு. 'கர்மாவைச் சொல்கிற வேத பாகம்தான் அர்த்தமுள்ளது. ஞானத்தைச் சொல்கிற பாகம் அர்த்தமில்லாதது' என்று

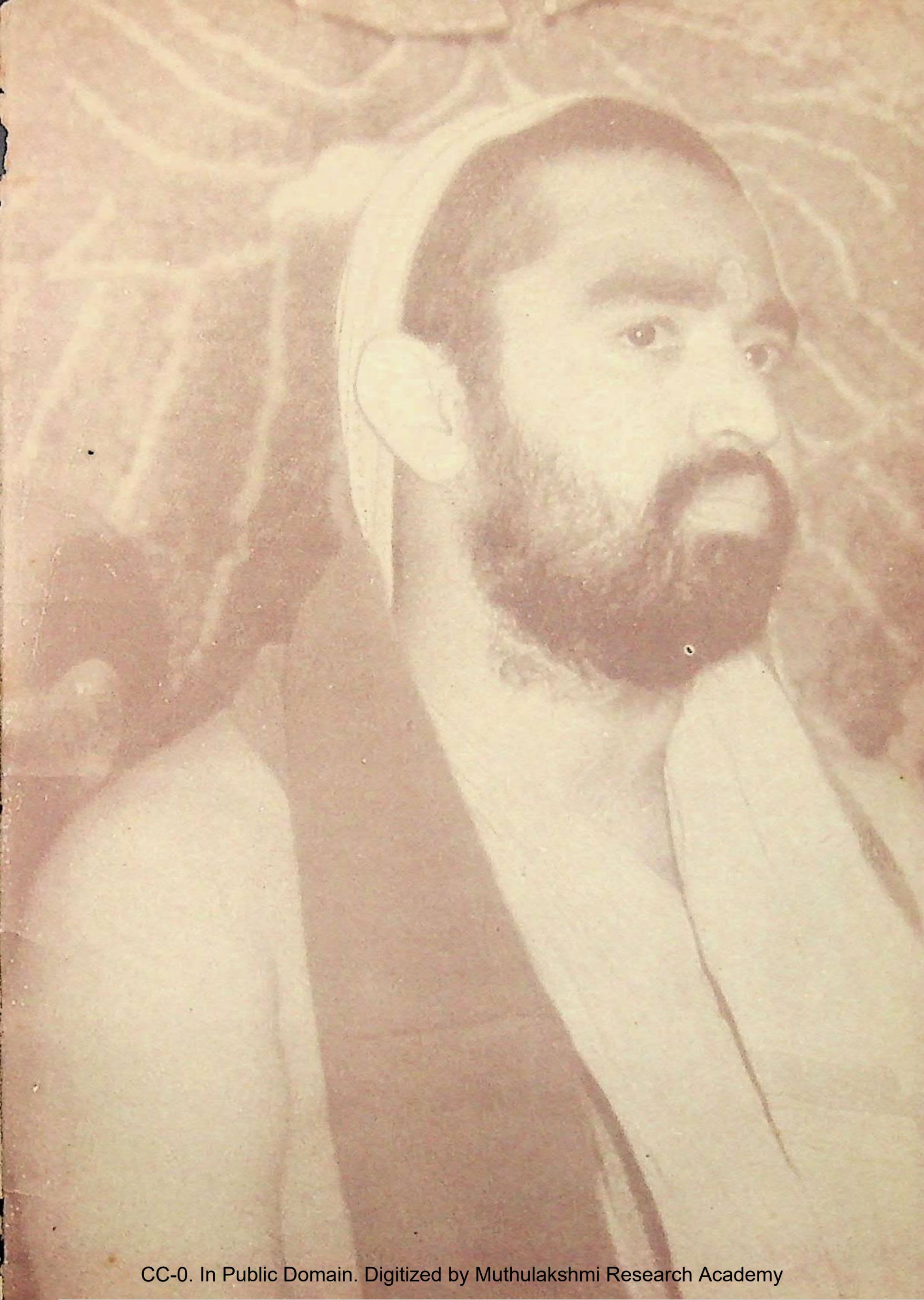
CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சொன்ன பூர்வ மீமாம்ஸகர்களைத் திட்டுகிற உத்தேசத்தில் தான், கிருஷ்ண பரமாத்மா வேதத்தையே திட்டுகிற மாதிரிப் பேசுகிறார். அவர் வாஸ்தவத்தில் திட்டினது. 'வேத வாத ரதா:' என்று அவரே சொல்கிறபடி, வேதத்தைப் பற்றி வெறும் வாய்ச்சவடாலில் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு அதிலேயே ஸந்தோஷப்பட்டுவிட்டு, அதன் லக்ஷ்யமான அனுபவ ஞானத் துக்கு யத்தனம் பண்ணாதவர்களைத் திட்டினதுதான்!

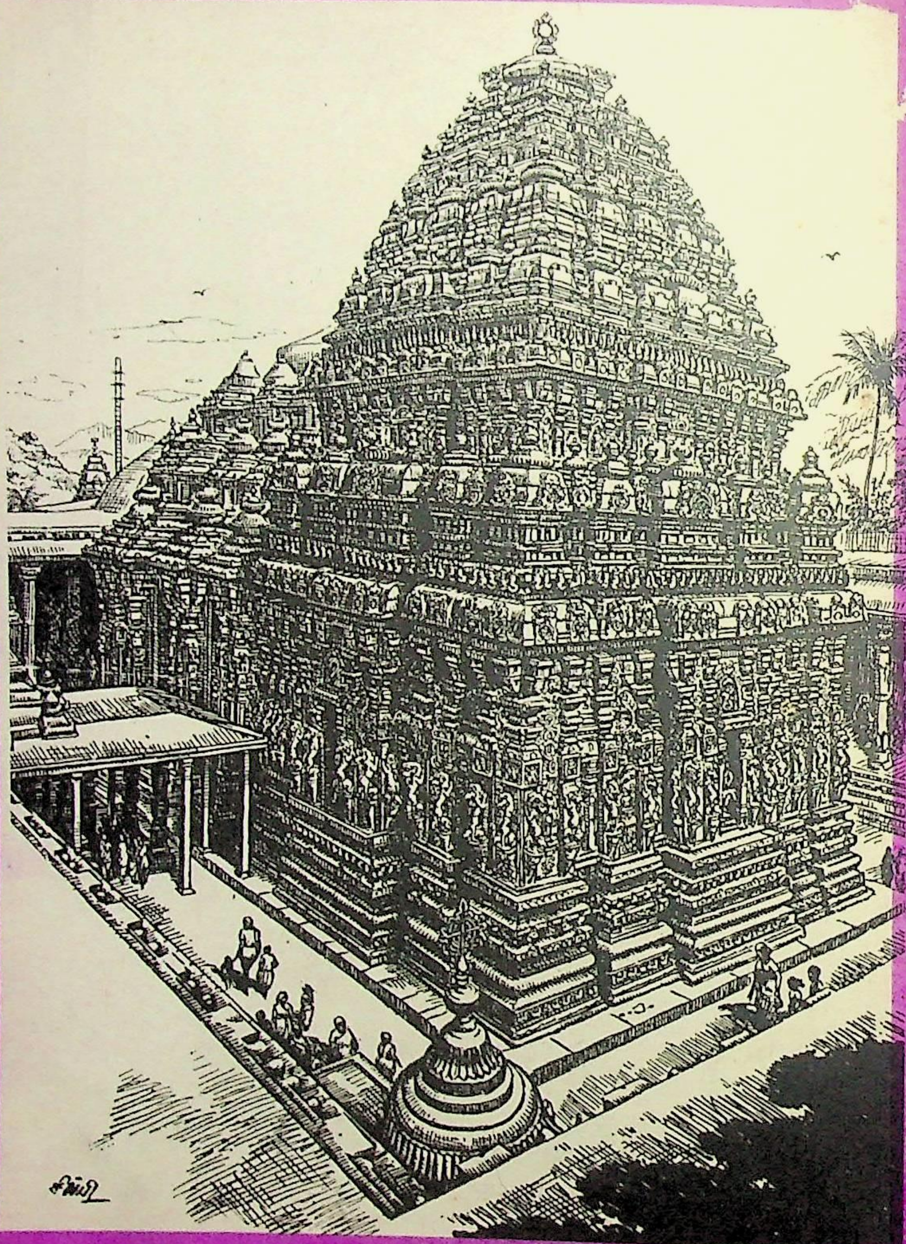
அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சிம்மாசலம் ஸ்ரீ வராஹலக்ஷ்மி நரசிம்மஸ்வாமி கோயில்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy